

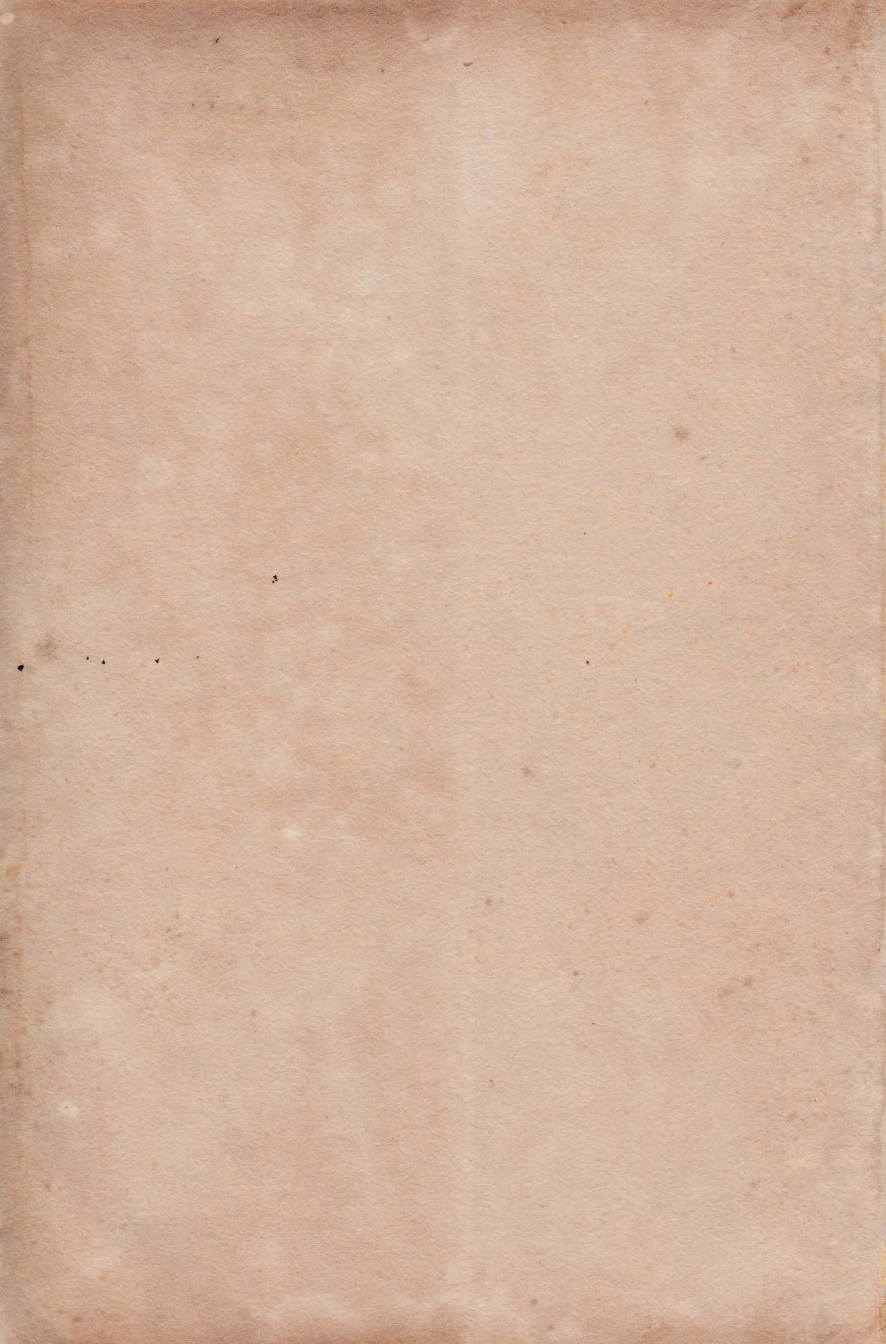
இறுதிப் பரிசு

எ.ரி.பொன் னுத்துரை

M. S. Bennett

17.7.67

இறுதிப் பரிசு

ஏ. சி. பொன்னுத்துரை
28-7-67

ஏ. ரி. பொன்னுத்துரை

1870

150

1870

இறுதிப் பரிசு

M. S. BEENITHAMBY, J. P.,
Alval Sauch,
ALVAL.

ஏ. ரி. பொன்னுத்துரை, பி. ஏ.

வெளியீடு :

யாழ். இலக்கிய வட்டம், யாழ்ப்பாணம்

பதிப்புரிமை]

1967

[விலை ரூ. 2-00

முதற் பதிப்பு - 1967

சுன்னாகம் :
திருமகள் அமுத்தகம்

பிரதிகள், சுன்னாகம் திருமகள் அமுத்தகத்திலும்
ஆக்கியோனிடத்திலும் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

உ

சமர்ப்பணம்:

அளவெட்டியைப் பிறப்
பிடமாகக் கொண்டவரும்,
எனது ஆசிரியப் பெருந்தகையும்,
இறுதியாக நடேஸ்வராக் கல்லூரி
அதிபராய்க் கடமையாற்றியவரும் ஆகிய
அமரர் திரு. V. கந்தசாமி B. Sc., Dip.-in-Ed.
அவர்களுக்கு இந்நூலை அர்ப்பணிக்கின்றேன்.

அமரர் திரு. V. கந்தசாமி, B. Sc. Dip.-in-Ed. அவர்கள்

பதிப்புரை

யாழ். இலக்கிய வட்டம் தொடங்கிய ஒன்றரை வருடகாலத்துள் அது தன் நோக்கத்துக்குள்ளடங்கிய சில சாதனைகளைப் புரிந்து ஈழத்து இலக்கிய உலகில் தன் பெயரை நிலைநிறுத்தியுள்ளது. அருமையான கருத் தரங்குகளையும், பெருமைப்படத்தக்க கவி அரங்குகளையும், இலக்கியச் சிறப்புக் கூட்டங்களையும், பெரியோர் விழாக்களையும் அது நடாத்தி முடித்தது. அல்லாமல், 'எங்கள் நாடு, எங்கள் எழுத்தாளர், அவர் தம் படைப்புக்கள்' என்பவற்றை முக்கியமாக மக்கள் மத்தியில் பிரசாரமுஞ் செய்துள்ளது. அதற்கனுசரணையாக ஈழத்து நூல்களின் கண்காட்சி ஒன்றையும் நடாத்தி, புத்தகப் பட்டியல் ஒன்றையும் வெளியிட்டது.

இலக்கிய வட்டத்தைச் சேர்ந்த எழுத்தாளரது நூல்களில் வருடாவருடம் மூன்றையாவது வெளியிட்டு அது நற்பணிபுரிய வேண்டும் என்பதும் அதன் நோக்கத்தில் ஒன்று. அதன்படி முதலாவது வருடத்தில் யாழ்ப்பாணக்கதைகள், சுருட்டுக்கைத்தொழில், நீதிக்கரங்கள் என்ற மூன்று நூல்களை அது வெளியிட்டது. இரண்டாவது வருட ஆரம்பத்தில் அமைதியின் இறகுகள் என்ற சிறு கதைத் தொகுதியை வெளிக்கொணர்ந்து தன் பணியில் முன்னேறி இன்று இறுதிப் பரிசு என்ற நாடக நூலை வெளியிடுவதிற் பெருமைகொள்கின்றது.

இறுதிப்பரிசு என்ற நாடக நூலை எழுதிய ஆசிரியர் ஏ. ரி. பொன்னுத்துரை, பீ. ஏ. அவர்கள் இலக்கிய வட்டத்தின் இவ்வருடத் தலைவர். ஊக்கத்துடனும் உற்சாகத்துடனும் இலக்கிய வட்டத்தை வழிநடத்திச் செல்பவர். நாடகத்

துறைக்காக, தனது நடிப்பால், பேச்சால், பல நாடகங்களை மேடை ஏற்றியதால் தொண்டு செய்தவர். சென்ற பத்துவருட காலமாக ஈழத்திலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் நடைபெற்ற இலக்கிய விழாக்களுக்குச் சமூகந்தந்து எழுத்தாளரெல்லோரதும் அன்பைப் பெற்று முக்கிய இடத்தை வகிப்பவர். அவரது இறுதிப் பரிசை வெளியிடுவதில் யாழ். இலக்கிய வட்டம் உண்மையிலேயே பெருமைப்படுகிறது.

‘நாடக நூல்கள் விற்பனையாவது சிறிது கஷ்டம்’ என்பது எல்லோருக்குத் தெரிந்த சங்கதிதான். ஆனால் விற்பனைமாத்திரம் எங்கள் நோக்கமன்று. சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரை, நாடகம் என்னும் எல்லாத் துறைகளிலும் தமிழ் வளரவேண்டும், நல்ல நூல்களைப் பொதுமக்கள்முன் வைக்கவேண்டும் என்பதும் நமது முக்கிய நோக்கமாகும். இறுதிப் பரிசு என்ற இந்த நாடகம், ‘மன்ற நாடகங்களை ஒலிபரப்புதல்’ என்ற இலங்கை வானொலியாரின் நோக்கத்துக்கமைய, எழுதப்பட்டுச் சன்மார்க்க நாடகமன்றத்தாரால் வானொலியில் நடிக்கப்பட்டபோதே பலரால் வரவேற்கப்பட்டது. எனவே, நூலாக வெளியிட்டால் பல மன்றங்களுக்கும், கல்லூரி மாணவர்களுக்கும் பயன்படக்கூடுமென எண்ணினோம். அந்த எண்ணத்தை ‘ஏ. ரி. பொ.’ விடம் கூறியபொழுது அவரும் ஒப்புக்கொண்டு சிறிது விரித்து நாடகமாக எழுதி உதவினார். அதற்காக அவருக்கு எம் நன்றி.

இலக்கிய வட்டத்தை நேசிக்கும் அன்பர்களும், அதன் வெளியீடுகளை ஆதரித்து வாங்கும் அன்பர்களும் இதுபோன்ற நாடகநூல்களை வாங்கி ஆதரித்தால் உண்மையான நாடக இலக்கியம் வளரும்; ஈழத் தமிழ் இலக்கியம் உயரும்; தமிழன்னை உவகைபூப்பாள்.

யாழ். இலக்கிய வட்டம்,
யாழ்ப்பாணம்,
31-5-67.

நா. சண்முகநாதன்,
காரியதரிசி,

அணிந்துரை

I

இலங்கை வாளுலி நாடகத்துறையின் போறுப் பதிகாரியாக இருந்தவரும், இப்போழுது பதவி உயர்வு பெற்று இலங்கை வாளுலிக் கூட்டுத் தாபனத்தின் வர்த்தக ஒலிபரப்புப் பகுதியில் பதவி வகிப்பவரும், சிறந்த நாடகக் கலைஞர் மாத்திரமல்லாமல் ஓவியக் கலைஞரும் ஆகும்

கலாஜோதி செ. சண்முகநாதன் (சாளு) வழங்கியது.

நாடகம், சங்கீதம், நடனம், ஓவியம், சிற்பம் போன்ற கலைகளில் உள்ள நல்ல அம்சங்களை ரசிக்க மறுப்போர் பலரென்பது உண்மை. இந்த உண்மையைப் பொய்யாக்குவதற்கு, மேற்கூறிய கலைகளை நன்கு விளக்குந் தமிழ் நூல்கள் எம்மிடத்தில் இல்லாததே காரணம்.

கடைச்சங்க காலத்திலே, கூத்து, வரி, சிற்றிசை முதலிய பல நூல்கள் வட மதுரையில் இருந்தன. இவையெல்லாம் எங்கே? நாடகத் தமிழுக்கு வரலாறு கூறும் குணநூல், கூத்துநூல், சயந்தம், பரதம், தாளநூல், முறுவல் முதலிய நூல்கள் இருந்தன. இவையெல்லாம் எங்கே?

இவை யெல்லாவற்றையும், தெள்ளுதமிழ்ப் பூங்காவி லிருந்து காலச் சூறாவளி அள்ளி வாரிக்கொண்டு சென்று விட்டது. இவையிருந்ததற்குச் சின்னமாக, சிற்சில மேற்கோள்களே இப்போது இருக்கின்றன. ஆகையால், போனதுபோக எஞ்சிநிற்கும் நாடக அரங்கினுட்

புகுந்து, ஒவ்வொரு நாடகத்தின் நல்லவற்றைச் சுவைத்துப் பார்ப்போம்.

ஈழத்திற் பல நாடகங்களை நடித்துக் குணசித்திர நடிகரெனப் புகழ் பெற்றவர் திரு. ஏ. ரி. பொன்னுத்துரை அவர்கள். மோலியரின் 'லோபி' என்ற நாடகத்தையும், ஒஸ்கா வைல்டின் 'டச்செஸ் ஒப் படுவா' (பதியூர் ராணி) என்ற நாடகத்தையும் நான் தயாரித்தளித்தபோது இவரது நடிப்பாற்றலை என்னை உற்றுணர முடிந்தது. இலங்கை வாடுலி நடாத்திய ரேடியோ கலைவிழாக்களுக்குப் பல நாடகங்கள் எழுதிய இவரது நாடகங்களுள் 'வருஷம் பிறந்து முன்னம் முன்னம்...' என்ற நாடகம் இவரது நாடக எழுத்து வன்மைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும். நடிப்பு அநுபவமும் எழுத்துச் சக்தியும் ஒருங்கே அமையப்பெற்ற இவரது 'இறுதிப் பரிசு' என்ற இந்நாடக நூல் சுவையளிக்கும் என்பதற்கு ஐயமில்லை. வள்ளல் குமணனின் காலத்துக்கு உங்களை அழைத்துச் சென்று அங்கு நடந்த சிக்கலான கருவுக்கு உருக்கொடுக்க வாரி வழங்கிய கற்பனைகளே சுவைதர வல்லன.

சுவைதரும் முத்தமிழின் கடைக்குட்டியான நாடகத்தை வளர்க்க முன்னின்ற திரு. ஏ. ரி. பொன்னுத்துரை அவர்கள் எழுதிய நாடகம் போற்றத் தகுந்தது. இது 'இறுதிப் பரிசு' அன்று; இன்னும் பல பரிசுகளை இவர் நாடக ரசிகர்களுக்கு வழங்க வல்ல இறைவன் அருள் புரிவானாக.

செ. சண்முகநாதன்

கொழும்பு,

31-5-67.

அணிந்துரை

II

இலங்கைப் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளரும்
கலைக்கழக தமிழ் நாடகப்பகுதித் தலைவரும்,
நாடகக்கலையில் மிக்க ஆர்வமுடையவரும் ஆகிய
கலாநிதி ச. வித்தியானந்தன், M. A. வழங்கியது.

சங்கத்துச் சான்றோர் பாடிய தனிநிலைச் செய்யுள்கள் தொகைநூல்களாகவே இன்று எமக்குக் கிடைத்துள்ளன. இச்செய்யுள்கள் பல நீண்ட கதைப் பாடல்களிலிருந்து திரட்டப்பெற்ற பகுதிகளெனக் கூறுவாருமுளர். அஃ தெவ்வாறாயினும், சான்றோர் பாடிய புறத்திணைச் செய்யுள்கள் சிறிய அளவிலேனும் பல கதைகளைக் கூறுவனவாயுள்ளன. அரசு என்னும் நிறுவனம் உருவாகிய அக்காலப் பகுதியிலே, கோக்களார்களும், குறுநிலத் தலைவர்களாகவும், வேளிராகவும் விளங்கிய தலைமையாளரிடையே போட்டியும் பொருமையும் இயல்பாகவே மலிந்து காணப்பட்டன. ஒரே குடும்பத்தினரான உடன் பிறவிகளுக்கிடையே அரசரிமைக்காகவும் தலைமைப் பதவிக்காகவும் கடுமையான போர் நிகழ்ந்தமையையும் புறநானூற்றுச் செய்யுள்கள் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன.

இத்தகைய அவலமான சந்தர்ப்பங்களிலே சான்றோர்களாகிய செந்நாப்புலவர்கள் செவியறிவுறுத்திப் போரை நீக்கி வைத்திருப்பதையுங் காண்கின்றோம். சமூகத்திலே தமக்கிருந்த செல்வாக்கினையும் மதிப்பினையும் பயன்படுத்திப் புலவர்கள் இவ்வாறு நற்பணி செய்தனர்.

குமணன் புகழ்பூத்த கொடைவள்ளல் ; புலவர்பணியும் சால்பு வாய்ந்தவன். அவனை ஒழித்துப் பதவிக்குவர ஆசைப்படுகின்றான் இளங்குமணன். குமணனது கொடையே அவனுக்குப் பகையாக மாறுகின்றது. இறுதியிலே சாத்தனார் என்ற புலவர் சகோதரர் இருவரையுஞ் சந்துசெய்துவைக்கின்றனர். இச்சிறிய கதைக் கருவை ஆதாரமாகக்கொண்டு, கற்பனையையுங் கலந்து, இலக்கிய நாடகமொன்றைச் சமைத்துள்ளார் திரு. ஏ. ரி. பொன்னுத்துரை அவர்கள். வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளும், இலக்கியச் செய்திகளும், காப்பியக் குறிப்புக்களும் பல நாடகங்களுக்குக் கருவாக அமைந்தமையை உலக மொழிகள் பலவற்றிலுங் காணலாம். கல்லூரி ஆசிரியரான திரு. பொன்னுத்துரை அவர்கள் மாணவருக்கு ஏற்ற வகையிலும் இந்நாடகத்தை எழுதியுள்ளார் எனக் கருதத்தோன்றுகின்றது. பெருமிதம், சூழ்ச்சி, நகை, வெகுளி, சோகம் முதலிய சுவைகள் அமைய நாடகம் எழுதப்பட்டுள்ளது. நாடகத்தின் உச்சக்கட்டம் ஒன்பதாவது காட்சியிலே சாத்தனார்-குமணன் சந்திப்பில் அழகுறப் புனையப்பட்டுள்ளது.

திரு. ஏ. ரி. பொன்னுத்துரை அவர்கள் நாடறிந்த எழுத்தாளர்; ஒரு சிறந்த நடிகரும். அவர் எழுதிய 'நாடகம்' எனும் ஓரங்க நாடகம் இலங்கைக் கலைக்கழகத் தமிழ் நாடகக்குழு நடத்திய நாடக எழுத் துப்போட்டியில் 1966ஆம் ஆண்டு இரண்டாவது பரிசில் பெற்றது. பல்லாண்டுகளாக அமைதியான முறையில் நாடகத்துறையிலே உழைத்துவரும் இவர், தொடர்ந்து இத்தகைய தொண்டைச் செய்வாரென எதிர்பார்க்கின்றோம்.

பல்கலைக் கழகம்,
பேராதனை,
1-6-67.

சு. வித்தியானந்தன்

என்னுரை

நாடக நங்கைமேல் எனக்கொரு ஆராக்காதல். திருமணம் முடிந்து அடுத்த கிழமையே வேடம் புனைந்து மேடையேறினேன் என்றால், நாடகக் கலைஞர்களைச் சாடிடும் நையாண்டிநாயகர்களுடன் குமுறும் உள்ளத்துடன் வாதிடுகிறேன் என்றால் அதற்குக் காரணம் நாடகக்கலையில் உள்ள எனது அயரா அபிமானமே. எட்டு வயதிலே கால்வைத்த இந்த நாடகஉலகம் இன்றும் எனக்கு இனிக்கிறது. நாடக நூல்களைப் படிப்பதில் அல்லது நடிப்பதில் உள்ள சுவையும் குதூகலமும் பூரிப்பும் வேறு எதிலும் எனக்குப் பிறப்பதில்லை. பள்ளிப் பருவம் முதல் நல்ல பல இயக்குநரின் கீழ்ப் பணிவுடன் இக் கலையைப் பயின்றேன். சென்னை கிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் ஸ்கொத்திலாந்தைச் சேர்ந்த பல நாடக மேதைகளுடன் பழகும் வாய்ப்பைப் பெற்றேன். அங்கு பல நாடகங்களை (குவேனி) மேடையிட்டேன். கல்விமுடித்து ஆசிரியனாய் அமர்ந்த பின் எனது கலைப்பயிற்சிக்களமாக சன்மார்க்கசபை அமைந்தது. மேடை அநுபவத்தை நன்கு வளர்த்தேன். இந்நிலையில், 'நீர் எழுதி நடித்த நாடகங்களை நூல்வடிவில் கொண்டுவரலாமே' என்ற சிந்தனையை யாழ்-இலக்கிய வட்ட நண்பர்கள் எனக்கு ஊட்டினர். நிறைகுடம், பண்பின் சிகரம், பாசக்குரல், ஏன் கலைக்கழகப் பரிசு பெற்ற நாடகம் போன்ற பல நாடகப் பிரதிகளுள் எதை நூலாக்குவது என்ற எண்ணம் என் சிந்தையில் சுழன்றது. அப்போது ஏதோ ஒரு எண்ண அலை அடிமனதில் இருந்தும் எழுந்தது. 'தனித்தமிழ் படித்த உனக்கு, வேஷ்க்ஸ்பியர், பேண்ட் ஷோ போன்ற நாடகாசிரியர்களின் அமர இலக்கியங்களை நுகரும் நிலைக்கு ஆங்கில அறிவை ஊட்டியவர்—உன் பொருளாதாரவளத்தைக் கூட்டியவர்—

ஏன் மனிதப்பண்பின் சில அம்சங்களையாவது கொண்டு மிளிர் வழிகாட்டியவராகிய காலஞ்சென்ற திரு. V. கந்த சாமி பி. எஸ்சி. அவர்களுக்கு அர்ப்பணிக்க எண்ணும் உனது நூல், மாணவர்களின் உள்ளத்தில் உயர்ந்த கருத்துக்களைப் பதியவைக்கத்தக்கதாய், இலக்கியத்தன்மை கொண்டதாய் அமையவேண்டாமா? என்ற வினாவை நிறுத்தியது அந்த எண்ண அலை. எனவே, கலையைப் போற்றிய காவலன், வாரிவழங்கிய வள்ளல் குமணனின் வரலாற்றை ஒட்டி இந்நாடகத்தை எழுதினேன். சிக்கல் நிறைந்த சம்பவங்கள் இந்நாடகத்திலே குறைவே எனினும் பாத்திரங்களை முறையாக நகர்த்தியிருக்கிறேன். அடிப்படைக் கதைக்குக் குந்தகம் ஏற்படாத வகையிற் கற்பனைப் பாத்திரங்களைச் சிருஷ்டித்துள்ளேன். முக்கிய சம்பவங்கள் அழுக்கம் அடையும் அளவுக்குக் கற்பனைச் சம்பவங்களைப் புகுத்தவோ புனையவோ நான் முற்படவில்லை. பதினொரு காட்சிகள் கொண்ட இந்நாடகத்தில் முறையே குமணனின் கொடைத் தன்மை, புலவரின் பெருமிதம், சூழ்ச்சி, போலிப்புலவர்களின் தன்மை, இளங்குமணனின் கோபம் — பிடிவாதம், குடிமக்களின் குமுறல், சோகம், குமணனின் தியாகம், இளங்குமணனின் உக்கிர ஆட்சி, மக்களின் மனவேதனை, சாத்தனரின் வறுமை, தலையையே இறுதிப் பரிசாக ஈய முன்வரும் குமணனின் இதயம், இளங்குமணன் மனமாற்றம், மங்கல முடிவு என்பவற்றைப் பெரும்பாலும் உயரிய நடையிற் காட்ட முனைந்துள்ளேன். கல்லூரி நாடகங்களுக்குக்கூட இந்நூல் பெரும் பயன்தரும் என்பது என் நம்பிக்கை.

இந்நூலுக்கு அணிந்துரை நல்கிய கலாஜோதி எஸ். சண்முகநாதன் அவர்களும் கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன் அவர்களும் நாடக உலகின் இரு நந்தா விளக்குக்கள். கலாஜோதியுடன் 1950ஆம் ஆண்டு முதல் தொடர்பு கொள்ளும் பாக்கியம் பெற்றேன். அவர் நாற்பது ஆண்டு களுக்கு மேல் நாடகஉலகில் மகத்தான சாதனைகளைப் புரிந்தவர் என்பதை நாடறியும். இவர் தந்துதவிய அணிந்துரைக்காக அவருக்கு என் இதயங் கலந்த நன்றிகள்.

கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன் அவர்களுடன் குறுகிய காலத் தொடர்பே ஏற்பட்டதெனினும் அவர் கலைத் துறையில் அசுரவேகத்திற் செய்யும் சேவைகளை மான சீகமாக வியப்பவன் நான். நாட்டுக் கூத்துக்களைப் புடமிட்டுப் பல்கலைக்கழகம்வரை நிலைநாட்டிய பெருமையைக் கலையுலகம் மறக்க முடியாது. இவர் தந்த அணிந்துரைக்காக அவருக்கு நான் என்றும் கடப்பாடுடையேன்.

இந் நாடகத்தை நூல்வடிவில் உங்கள்முன் தரும் இவ்வேளையில், எனக்கு ஊக்கமளித்த மதிப்புக்குரிய இரசிகமணி கனக. செந்திநாதன், நண்பர் கவிஞர் கந்தவனம் என்போருக்கும், பார்வையிட்டு ஆலோசனை கூறிய திரு. ச. வே. அவர்களுக்கும், அழகாக அச்சிடும் பணியை ஏற்ற, எனது இதயத்தில் ஒன்றிய திரு. மு. சபாரத்தினம் அவர்களுக்கும், தன் கைவண்ணத்தால் அட்டைப் படம் வரைந்து நூலின் தரத்தை ஒருபடி உயர்த்திய தலை சிறந்த ஓவியரும், எனது ஆரம்பகால நாடகக் குருவும் ஆகிய திரு. K. K. V. செல்லையா அவர்களுக்கும் மனமார்ந்த அஞ்சலியைச் செலுத்துகிறேன்.

ஆக்கியோன்

குரும்பசிட்டி,

6-6-67.

நாடக உறுப்பினர்

1. குமணன்	—	முதிரத்தரசர்
2. இளங்குமணன்	—	குமணன் தம்பி
3. பெருஞ்சித்திரனார்	}	புலவர்கள்
4. சாத்தனார்		
5. தீவண்ணன்	}	இளங்குமணனின் நண்பர்கள்
6. கொடுநாகன்		
7. காரி	}	போலிப் புலவர்கள்
8. முள்ளி		
9. வீரன்	}	குடிமக்கள்
10. முடிநாகன்		
11. எயினன்		

மற்றும்

அமைச்சன், வாயில் காப்போன், விறலி, கூத்தர்கள், வள்ளுவன், போர்வீரர்கள், சாத்தனார் மனைவி முதலியோர்.

காட்சி I

இடம் : வள்ளல் குமணனின் அரசவை

பாத்திரங்கள் : பெருஞ்சித்திரனார்
குமணன்
வாயில்காப்போன்
அமைச்சன்
விறலி

[அமைச்சர்கள் புடைசூழ குமணவள்ளல் அரியாசனத்து அமர்ந்திருக்கிறார். அவர் முகத்திலே புன்னகை தவழ்கிறது அவர் கொலு கண்கொள்ளாக் காட்சியாய் மிளிர்கிறது பெருஞ்சித்திரனார் என்ற புலவர் பெருமான் அரசனை நோக்கி வருகிறார் ; முகமலர்ச்சியுடன் வாழ்த்துகிறார்]

பெருஞ்சித்திரனார் : (ஒற்றைக் கையை உயர்த்தியபடி)
வற்றூத வளங்கொண்ட முதிர்மலைக்கிழவ!
வரையாது வழங்கும் வள்ளல் பெரும!
கூர்வேற் குமண! வாழ்கநின் கொற்றம்!
வளர்க நின் புகழ்!

குமணன் : யாரது? கவிமலர்களாலே தமிழ்
ழணங்கின் செம்பொற் சீறடியை அருச்
சிக்கும் புலவர்பெருந்தகையா? தங்கள்
வரவு நல்வரவாகுக. தங்களைக் கண்டதும்
என் உள்ளத்தில் ஊற்றெடுக்கும் உவகைப்
பெரு வெள்ளம்..... ஆகா.....
வார்த்தை என்னும் எல்லையிட்டுத் தேக்க
முடியாத அத்தனை ஆனந்தம். தங்களைப்
பற்றி.....

பெருஞ்சித்திரனார் : (முறுவலித்தவண்ணம்) கேள்விப்
பட்டிருப்பீர்கள். நேரிற் பார்த்ததில்லை.
என் பெயர் பெருஞ்சித்திரனார்.

குமணன் : (மகிழ்வுடன்) பெருஞ்சித்திரனார் !
அடிக்கடி எனது அமைச்சர்கள், ஆருயிர்
நண்பர்கள் தங்களைப்பற்றிக் கூறுவதுண்டு.
தங்களின் உயர்வுசிறப்புக்களை, தேன்மாரி
யெனக் கவிமாரி பொழியுந் தங்கள் கவித்
துவ ஆற்றலை, தமிழ்த் தொண்டையே
தலையாய குறிக்கோளெனக் கொண்டு
தாங்கள் புரியும் அரிய நற்பணிகளை அவர்
கள் எடுத்தியம்பிய வேளைகளிலெல்லாம்
நான் புளகாங்கித மடைந்தேன். இத்
தகைய கற்றறிந்த வல்லுநனை, கவி
மன்னனை 'என்று காண்பேன்! என்று
காண்பேன்!' என்று அவாவுற்றிருந்தேன்.
தங்களைக் காணும் பாக்கியம் பெற்ற இந்
நாள் என் வாழ்நாளில் ஒரு பொன்னாள்.
புலவரேறே! அதோ அப்படி அந்த

இருக்கையில் அமருங்கள். எப்படி தங்கள் நலம் ?

[புலவர் இருக்கையில் அமர்கிறார்.]

பெருஞ்சித்திரனார்: மன்னவா! “கற்றாரைக் கற்றாரே காமுறுவர்”. தாங்கள் அதற்கு ஏற்றதொரு எடுத்துக்காட்டு. எனது உடல் நலத்திற்குக் குறைவே இல்லை. ஆனால்.....

குமணன்: (ஆச்சரியமாக) என்ன
ஆனால்.....

பெருஞ்சித்திரனார்: கற்பனையுலகிலே பரக்கச் சஞ்சாரஞ் செய்யும் கவிவாணர்கள் கண்ணீருங் கம்பலையுமாக வறுமைத்தீயில் வாடி வதங்கலாம். ஆனால் அத்தகைய வேளையிலும், ‘தமது வாழ்வு சீரிய வாழ்வாக, சான்றாண்மையுடைய வாழ்வாக, பெருமிதத்துடன் கலந்த வாழ்வாக அமையவேண்டும்’ என்பதையும் தமது கருத்தில் இருத்தியவர்கள்தான் அந்தப் புலவர் பரம்பரையினர் என்பதைச் சில வேளைகளில் உணராத புரவலர்களும் நமது தமிழகத்தில் வாழ்கிறார்கள் என்பதை எண்ணும்போது தான்.....

குமணன்: என்ன? பெருமையின் கொடுமுடியாய் விளங்கும் புலவர்களுக்கு இத்தகைய தொரு அவலநிலையா? தங்கள் பேச்சின் மூலம் தங்களது உள்ளத்தில் அலைமோதும்

பெரியதொரு கொந்தளிப்பையல்லவா
என்னால் ஊகிக்கமுடிகிறது. அப்படி
தங்கள் வாழ்விற்கு குறுக்கிட்ட குறைதான்
என்ன? தங்கள் உள்ளம் உடைந்ததற்குக்
காரணந்தான் என்ன?

பெருஞ்சித்திரை: (சோகமும் பெருமீதமுங் கலந்த
உணர்வுடன்) மன்னவா, அதை எப்படிக்
கூறுவேன்; எந்த முகத்துடன் கூறுவேன்.
வறுமைப் பெருஞ் சமையை நீக்க விரும்பி,
வெள்ளிமான் என்ற குறுநில மன்னனிடம்
சென்றேன். நான் சென்றவேளை அவன்
உயிர் ஊசலாடிக்கொண்டிருந்தது. என்
னைக் கண்டதும் அவன் புன்னகை பூத்
தான்; அருகில் நின்ற தன் இளவலை
நோக்கிப் பரிசில் அளிக்கும்படி ஆணை
யிட்டான். அடுத்தகணம்... ஆ... அந்தப்
புரவலன் மாண்டான். இறக்கும் வேளை
யிலுங்கூட 'ஈயவேண்டும்' என்ற அவ
னது மனவிசாலத்தை எண்ணி எண்ணி
வியந்தேன். ஆனால், அவன் தம்பியோ ...
ம்.... என்னை அந்த இடத்தில் இருந்து எப்
படியாவது அகற்றுவதையே நோக்கமாகக்
கொண்டான். ஏதோ பிச்சைக்காரருக்குக்
கொடுப்பது போல வேண்டாவெறுப்பாகப்
பொருள் கொடுத்தான். (பெருமீதஉணர்வுடன்)
கற்றவர் உலகுக்கு, கலைத்தாயின் பாதங்
களிற் பணிபுரியுங் கவிவாணர்களுக்கு
அவன் காட்டிய மதிப்பு—இல்லை...இல்லை...
அவமதிப்பு—வாளால் என் நெஞ்சை அறுத்

தது. அந்தப் பொருளைப் பெறுவதிலும் பார்க்க மாள்வதே மேல் என்ற மான உணர்வுடன் வீடு திரும்பினேன்.

குமணன் : புலவரேறே! தங்களை உதாசீனமாக நடத்தித் தங்கள் நெஞ்சைப் புண்ணாகியவர்களுக்காக நான் இரங்குகின்றேன். தங்கள் வாழ்வை வளம்பெறச் செய்ய என்னால் ஆனதை அன்பு பொங்கச் செய்வேன் ; இது உறுதி.

பெருஞ்சித்திரனார் : தங்கள் வார்த்தைகள் என்னுள்ளத்திலே பால்வார்த்தமாதிரி இருக்கின்றன..... முல்லைக்குத் தேர் ஈந்த பாரியும், மயிலுக்குத் துகிலீந்த பேகனும், ஓளவைக்கு அருங்கனி நல்கிய அதிகமானும் வாழ்ந்த தமிழகத்தில் எட்டாவது வள்ளலாக.....

குமணன் : அத்தகைய பாராட்டுக்குரிய ஒரு பெருந்தகை நமது தமிழகத்தில் இருக்கிறாரா? அவர் யார்? அவரை அறியும் ஆவல் என்னைப் பெரிதும் உந்துகிறது.

பெருஞ்சித்திரனார் : மன்னவா! நெடுந் தொலைவுக்கு அப்பால் வதியும் எனக்கு அவர் பெரும் புகழ் எட்டியது. 'ஏழு வள்ளல்களும் மறைந்தபின் எமக்கு அன்புக்கரம் நீட்டுபவர் யார்? ஆதரவு அளிப்பவர் யார்?' என்று அங்கலாய்த்தேன். எட்டாவது

வள்ளல் எனத்தக்க ஒருவர் வாழ்கின்றார் என்ற செய்தி என்னைச் சொல்லொண ஆனந்தத்தில் ஆழ்த்தியது; அகமகிழ்ந்தேன்; அவரை என் இரு கண்களாலும் காண இவ்விடம் வந்தேன்; மன்னவா, (அழுத்தமாக) இவ்விடம் வந்தேன்.

அமைச்சன்: இவ்விடம் வந்தீர்களா? அப்படியானால் அத்தகைய பெற்றியர் எமது மன்னவரா?

குமணன்: சித்திரனாரே, என்னையா அப்படிக்குறிப்பிடுகிறீர்கள்?

பெருஞ்சித்திரனார்: ஆம் அரசே! அதனாலேதான் இவ்விடம் வந்தேன்! ஆமாம்! தாங்கள் தான் அத்தகைய சீரியன்.

[பாடுகிறார்.]

“எழுவர் மாய்ந்த பின்றை அழிவரம்
பாடி வருநரும் பிறருங் கூடி
இரந்தோர் அற்றம் தீர்க்குஎன விரைந்துஇவண்
உள்ளி வந்தனென் யானே.....”

குமணன்: (மௌனம்)

பெருஞ்சித்திரனார்: தாங்கள்தான் அந்த வள்ளற் பெருந்தகை என்பதைக் கூறாமற் கூறும் போது, தங்கள் முகத்தில் நாணத்தின் ரேகைகள் படர்கின்றன. அடக்க ஒடுக்கமாக, பேசாது அமர்ந்திருக்கிறீர்கள். இத்

தகைய இயல்பைத் தங்களைப்போன்ற பெருங்குடிப் பிறந்தோர்மாட்டே காணலாம்.

மன்னவா! தங்கள் புகழ் இந்த அவனியெலாம் பரவட்டும்! தாங்கள் ஏந்திய வேல் பகைவர்களை அழித்துத் தலைநிமிர்ந்து நிற்கட்டும்! தங்கள் கொடைத் திறம்பல்கிப் பெருகட்டும்!

குமணன்: புலவரேறே! அறிவின் பெட்டகமாக, அனுபவத்தின் உறைவிடமாக மிளிர்ந் தங்களின் அன்பான வாழ்த்துக்களைப் பெற்ற நான் பெரும் பேறுடையவனே! தங்கள் அன்பு என்னை அடிமையாக்கி விட்டது. தங்கள்மேற் கொண்ட ஆராமை காரணமாகக் கேட்கிறேன்; தங்கள் இல்லக்கிழத்தியும் புதல்வர் புதல்வியரும் நல்சுகமாக, இன்பமாக வாழ்கிறார்களா?

பெருஞ்சித்திரன்: மன்னவா! என்னை ஈன்றெடுத்த அன்னை, எனது மனைவி மக்களுடன்தான் இருக்கிறாள். நூல்போன்ற நரைத்த தலையும் முதுமையின் தளர்வும் உள்ள அவள் உயிர், இன்றோ நாளையோ என்ற நிலையில் ஊசலாடுகிறது. தன்னைத்தானே நொந்த வண்ணம் திண்ணையில் முடங்குவது அவள் வேலை.

குமணன்: தலைசிறந்த ஒரு புலவனைத் தமிழகத்துக்கு அளித்த அந்த மூதாட்டிக்காக நான் மிக இரங்குகிறேன். உமது மனைவியார்...

பெருஞ்சித்திரஞர்: அந்த ஆரணங்கு அடக்கத் தின் உறைவிடம்; குணக்குன்று; புடமிட்ட பொன் என்றுதான் என்னுற் கூறமுடியும். வீட்டில் அரிசி இல்லா வேளை, கூழ் காய்ச்சு சத்தானும் வழிஇல்லா வேளை, அவள் மலை போன்ற இன்னல்களை எல்லாஞ் சலிக்காது தாங்கி இதமாக நடக்கும் உத்தமி. குப்பைக் கீரையைக் கொய்து உப்பில்லாமல் வேகவைத்து ஊட்டுவாள். எம் உயிர்ப் பறவை பறந்துவிடாமற் காப்பவள் அவள் தான்.

குமணன்: புலவர் பெரும! தங்கள் வாழ்வு இத்தகைய இன்னல்கள் மத்தியிலே தடம் புரளுகிறதே என்பதை எண்ணும்போது கண்கள் கலங்குகின்றன. இதுவரை காலமும் உங்களுக்கு உதவமுடியாமல் வாழ்ந்து விட்டேனே என்று வெட்கமுறுகிறேன். தாங்கள் ஒன்றுக்கும் வருந்த வேண்டாம். தங்கள் இல்லத்துக்கு வேண்டிய பண்டங்களை இக்கணமே அனுப்புகிறேன். அவர்களின் பூரிப்பும் பொலிவுமே என் வாழ்வின் குறிக்கோள். ஆனால், தாங்கள் இன்னுஞ் சில காலம் இங்கே தங்கி செந்தமிழின் இனிமையை, பெருமையை.....

பெருஞ்சித்திரஞர்: மன்னவா! தங்களைப்போல் உள்ளத்து உவகையுடன், முகம் கோணாது கொடுக்கும் வள்ளலை நான் வேறெங்குங் கண்டறியேன். தங்களுடன் எத்தனை திங்க

ளைக் கழித்தாலும் அந்த இன்பத்துக்கு எதுவுமே ஈடாகாது. ஆனால், பசியால் வாடும் மனைவியை, மழலைமொழி பேசும் குழந்தைகளை, உயிருடன் போராடும் அன்னையைப் பார்க்காமல், தேறுதல் கூறாமல் எப்படி மன்னவா இங்கு தங்கமுடியும்?

குமணன் : பெருஞ்சித்திரனாரே! தங்களுடன் அளவளாவி இன்பமனுபவிக்கும் ஆசை, உண்மை நிலையை உணரவிடாமல் தடை செய்து விட்டது. கூடியவிரைவிலே தங்கள் இல்லத்துக்குத் தங்களை அனுப்புவதே என் தலையாய கடமையாகும். இதோ! பொன்னும் மணியும் பொலன்கலனுந் தந்தேன். தங்கள் வாழ்வு இன்ப ஓடையாக, இளந்தென்றல் வீசுஞ் சோலையாக மிளிர் இறைவனை இறைஞ்சுகிறேன்.

பெருஞ்சித்திரனர் : மன்னவா! தங்களைப்போன்ற புண்ணியசீலர்கள் இப்புவிவில் வாழ்வதாலேதான் இன்று இவ்வையகம் தழைத்துச் செழிக்கிறது. தங்கள் அன்பையும் ஆதரவையும் என் ஆயுள் பரியந்தம் மறவேன். தங்கள் கொடைத் திறம் வளர்மதி போல் வளர்க! நான் வருகிறேன் மன்னவா, வணக்கம்.

குமணன் : வணக்கம். தாங்கள் அடிக்கடி இவ்வரண்மனைக்கு வரல்வேண்டும்.

[பெருஞ்சித்திரனர் செல்கிறார் ; வாயில்காப்போன் வருகிறான்.]

வாயில்காப்போன் : (குனிந்து வணங்கி) மன்னவா !
வணக்கம்.

குமணன் : என்ன ?

வாயில்காப் : தங்கள் திருமுன் தங்கள் ஆடற்
கலையைக் காட்டுவான் வேண்டிக் கூத்தரும்
விறலியருங் காத்திருக்கிறார்கள்.

குமணன் : உடனடியாக அழைத்துவராது ஏன்
காத்திருக்கச் செய்தாய் ம்.....
அழைத்துவா.

வாயில்காப் : (குனிந்து வணங்கி) அப்படியே.

[சலங்கை ஒலி கலீர் கலீர் என விறலியும் அவள்
குழவினரும் வருகிறார்கள்.]

விறலி : மன்னவா ! வணக்கம். கலையையே
மூச்சாக, அதை வளர்ப்பதையே நோக்
காகக் கொண்டு, எம் முன்னோர்கள் அடிச்
சுவட்டைப் பின்பற்றி, ஆடற்றறையில்
எம்மால் இயன்றதை இதுகாலவரை
செய்து வருகிறோம். இயற்றமிழ் ஒம்பும்
இன்தமிழ்ப்புலவர்களை, பாட்டிலே வல்ல
பாணர்களை, இசை வல்லுநர்களை, கரத்
திலே தூரிகை எடுத்து வண்ணச் சித்திரங்
களைக் கவின்பெறத் தீட்டிக் கருத்தைக்
கொள்ளை கொள்ளும் ஓவியர்களை எல்லாம்
பரிசிலளித்துக் கௌரவிக்குந் தங்கள் முன்,
நாட்டியக் கலையின் சிறப்பைக் காட்ட
விழைந்தோம்.

குமணன் : கலைகள் அனைத்திலும் ஆடற்கலை தானே தலையாயது. அதனை இரசிக்கும் பாக்கியம் தானாகவே கிட்டியதையிட்டுப் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறேன். உங்கள் கலை ஆர்வத்துக்கு என் நன்றி. நடனத்தை ஆரம்பியுங்கள். கரும்பை ருசிப்பதற்குத் தயங்குவாரும் உண்டா ?

[பல குழற்கருவிகள் தோற்கருவிகள் முழங்க, விறலி கலைஅழகு சொட்ட ஆடுகிறாள்.]

குமணன் : (ஆனந்தபரவசமாக) அருமையான ஆடல்! அற்புதமான நடனம்! ஒப்புயர்வற்றது உன் நடனக்கலை! கணைக்காலில் அணிந்திருந்த மணிச்சிலம்பும் சலங்கையும் மெதுவாக இசையொலிக்க, அன்னநடையினும் மென்னடை பயின்று அசைந்தாய்; கடைந் தெடுத்த தந்தம்போன்ற கைகளை மேலெடுத்து அகமொன்றச் செய்து அஞ்சலி செய்த எடுப்பு எல்லோர் உள்ளத்தையும் ஈர்த்துவிட்டது. உனது குழைவிலே, வளைவிலே, நெளிவிலே ஆடல்வகை அத் தனையுந் தெய்வீக ஒளிபெற்றுத் திகழ்ந்த சிறப்பை எப்படித்தான் புகழ்வது! ஆடற்றுறையில் உனக்கு ஈடு நீயே. இதோ நான் அளிக்கும் பரிசில்; இதைப் பெற்றுக்கொள். (அரசன் முத்துமாலையை வழங்க அவள் சிரந் தாழ்த்தி வணங்குகிறாள்.)

விறலி : மன்னவா ! தங்கள் முன்னிலையில் எனது ஆற்றலைக் காட்ட அமைந்த இந்த

வேளையை என் வாழ்நாளில் மறக்கவே
மாட்டேன். தாங்கள் அளித்த பரிசிலைக்
கலைத்தேவி தந்த பெரும்பரிசில் என்றே
கருதுவேன். இந்த நாட்டில் ஆடற்கலை
வளர என்னால் இயன்ற பணிபுரியக் காத்
துக் கிடக்கிறேன். வணக்கம்.

[விறலியும் குழுவினரும் செல்கின்றனர். சபை கலைகிறது.
பின்னர், தீவண்ணன் களத்தின் குறுக்கே வருகிறான்.
அவன் கண்களிற் பொருமைத் தீ சுடர்விடுகிறது.]

காட்சி II

இடம்: மலையடிவாரப் பாதை

பாத்திரங்கள் : தீவண்ணன்
கொடுநாகன்
இளங்குமணன்

[பாதையின் ஒரு கோடியில் மங்கிய மஞ்சள் வெயிலிலே பரிசில்பெற்ற புலவர்கள் நால்வர் குமணன் புகழ் பாடிய வண்ணஞ் செல்கின்றனர் அவ்வொலி எதிரொலிக்கிறது. தீவண்ணனும் நண்பன் கொடுநாகனும் வருகிறார்கள்]

தீவண்ணன்: (புலவர்கள் செல்லுந் தீசையிலே கண்களைச் சேலுத்துகிறான். அத் தீசையைக் கையினாற் சுட்டிக் காட்கேறான்.) புலவர்கள் வாழ்த்தொலி வாணைப் பிளக்கிறது; நாற்றிசையும் எதிரொலிக்கிறது. ஆயிரம் ஆயிரமாகப் பொன்னும் மணியும் பெற்றுவிட்டோமே என்ற பூரிப்பு அவர்களுக்கு! அடக்க முடியாத ஆனந்தத்தால் ஆர்ப்பரிக்கிறார்கள்!

மகுடியின்முன் எழுந்தாடுஞ் சர்ப்பம்போல
வார்த்தை ஜாலங்களால் மன்னர்களை
மயக்கிவிடுஞ் சக்தி இருக்கிறது அவர்க
ளுக்கு. 'புகழ்மலை விரும்பாத புரவலர்கள்
இவ்வையகத்தில் இல்லை' என்ற மனோ
தத்துவத்தைத் தமது வாழ்வின் வளத்துக்
காக நன்றாகப் பயன்படுத்துபவர்கள் அவர்
கள். ஆமாம், அவர்கள் வாழ்கிறார்கள்.
நாமோ.....வறுமையில் ஆழ்கிறோம்;
ஆழ்ந்து ஆழ்ந்து அழிகிறோம். அவர்கள்
வழியிற் சென்று புரவலரைப் புகழ்ந்து
பாடத் தொடங்கினால் நமக்குத் தோல்வி
தான். காகம் குயிலாகிவிட முடியுமென்றால்
முடியுமா? கற்பனை என்னுஞ் சுவர்க்க
பூமிக்கும் எமக்கும் காததூரமே. அப்படி
யானால் நாம் செல்வம் சேர்ப்பதெப்படி?
அரண்மனையில் வாழ்ந்து போகபோக்கியங்
களைச் சுகிப்பதெப்படி? மாநிலம் மதிக்க
வாழ்வதெப்படி? ம்..... கொடுநாகா!
அதற்கு ஒரே ஒரு வழிதான் இருக்கிறது.....
ஒரே ஒரு வழி.....

கொடுநாகன்: என்ன வழி? உடனே கூறுங்கள்.
நீங்கள் காட்டும் வழி எதுவானாலுஞ் சரி
அது எமக்கு நிச்சயமாக, நிரந்தர வெற்
றியையே தரும். அதில் அசைக்கமுடியாத
நம்பிக்கையுடையவன் நான்.

தீவண்ணன்: (சற்றிச் சிரித்து) இதை நீ கூறித்தானா
தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்? எனதுவார்த்தை

தைக்கு எதிர் வார்த்தை கூறாது எனது காலடியையே பின்பற்றும் ஒரே ஒரு நண்பன் இவ்வுலகில் இருக்கிறான் என்றால், அவன் நீதானே. எனது இதயத்திலே சதா நர்த்தனம் செய்யும் அந்த விறலிக்குக்கூட, என் திட்டங்களைக் கூறியது கிடையாது. ஆனால் உனக்குக் கூறாத அந்தரங்க விஷயங்கள், சூழ்ச்சிகள், திட்டங்கள் எதுவுமே கிடையாது. (கோடுகளைக் கூர்ந்து பார்த்தபடி)

கொடுநாகா! அரசாங்க பொக்கிஷம் எமது கைக்கு வரவேண்டுமானால், குபேர சம்பத்தைக் குறுகிய காலத்தில் நுகர வேண்டுமானால், முதலிலே குமணனையும் இளங்குமணனையும் பிரிக்க வேண்டும். அவர்களை இரு துருவங்கள் ஆக்கவேண்டும். துருவங்கள் இரண்டும் என்றுமே ஒன்றாவ தில்லையே.

கொடுநா: உண்மைதான். இத்தகைய சூழ்ச்சிகளையுஞ் சதிச் செயல்களையுமே கலையாகப் பயில்பவன் நான். நான் போடும் முடிச்சில் அவர்களை மாட்டி அவலமுறப்பண்ணாது விட்டால்.....

தீவண்: கொடுநாகா! அன்புத்தனையாற் கட்டுண்ட அவர்களை, இணைந்து பிணைந்து கருமமாற்றும் அவர்களை, பிரித்து விடுவ தென்பது இலகுவான காரியமல்ல. வீறு கொண்டு எழுந்தால் சிலவேளை வீழ்ச்சி

யையே அரவணைக்க நேரிடும். எனவே பொறுமையோடு சாந்தமாக நடித்து, காரியத்தை மெல்லமெல்லச் சாதிக்க வேண்டும்.

கொடுநா: அப்படியானால், பதுங்கும் புலியாக, வாடும் கொக்காகச் சிறிது காலத்தைக் கழிக்கவேண்டு மென்கிறீர்கள்; அப்படித் தானே?

தீவண்: ஆமாம். அப்பாவி மனிதர்களாக, அவன் சுபீட்சமே எமது இலட்சியம் என்பதற்காக, அல்லும் பகலும் பாடுபடுபவர்களாக, இளங்குமணன் முன் காட்சியளித்துக் கனகச்சிதமாக நடிக்க வேண்டும்.

கொடுநா: ஆமாம். இந்தப் பூனையும் இந்தப் பாலைக் குடிக்குமா என ஐயுறாத வகை எம்மை அவர்கள் நம்பவேண்டும். அப்படியானால்தான் எமக்குச் கைமேற் பலன். (தூரத்தே பார்க்கிறான்.)

அதோ! இளங்குமணன் மாலை உலாவுக்காக, இயற்கை இன்பத்தை நுகர்வதற்காக இந்த மலையடிவாரம் நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறான். எம்மைத் தமது ஆருயிர் நண்பர்கள் என்று கருதி மகத்தான உதவிகளைப் புரியத் துடிதுடிக்கும் அவனைக் கைக்கருவியாக, பகடைக்காயாக உபயோகித்து எமது திட்டத்தை நிறைவேற்றி விடலாம்.

தீவண் : நான் கூறுபவைகளுக்கு நீ ஒத்தாசையாகப் பேசினாற் காரியத்தைக் கணப் பொழுதிலே சாதித்து விடலாம்.

[இளங்குமணன் இருவரையுஞ் சந்திக்கிறான் ; முகம் மலர்ந்து பேசுகிறான்.]

இளங்குமணன் : நண்பர்களே ! மாலை உலாவுக்கு உங்களையும் அழைத்துக்கொண்டு சிந்தைக்கினிய காட்சிகளைக் கண்டு மனம்விட்டுப் பேசி மகிழலாம் என்று எண்ணினேன். நீண்ட நேரமாக உங்களைக் காணாததால் ஏதோ அவசிய கருமமாக வெளியே சென்றிருக்கக்கூடும் என ஊகித்து, தன்னந்தனியாகவே கிளம்பினேன். உங்கள் இருவரையுங் கண்டதும் எனது ஆனந்தத்துக்கு...

கொடுநாக : (முகமலர்ச்சியுடன்) இளங்குமண! குழந்தைப் பருவம் முதல் இன்றுவரை உள்ளத்தால் ஒன்றியவர்களை, இன்பம், துன்பம், வாழ்வு, தாழ்வு என்ற பல்வேறு சூழ்நிலைகளில் அவற்றைச் சமமாகப் பகிர்ந்திடத் துடிதுடிப்பவர்களை, ஒருபோதும் இறைவன் பிரிக்கமாட்டான். முக்கிய கருமமாக வேறிடஞ் சென்ற நாம் உங்களை இப்போது சந்தித்து மகிழ்வோம் என்று எண்ணவேயில்லை. ஆனால் எந்தச் சத்தியும் எம்மைப் பிரிக்க முடியாதென்பதை இந்த எதிர்பாராத சந்திப்பே நிரூபித்துவிட்டது.

இளங்குமணன் : தீவண்ணா ! என்ன மௌனம் சாதிக்கிறாய்? முகமலர்ச்சியுடன் புன்னகை

சிந்தி வரவேற்கும் நீ, இன்று சற்று ஒதுங்கி நிற்பதற்குக் காரணம்?

தீவண் : இல்லை! எனது இதயத்திற் பலநாட்களாக ஒரு போராட்டம் நடக்கிறது; அது என் மனத்தை வாட்டி வதைத்து ஊமைக் காயங்களை யுண்டாக்கி வருத்துகிறது.

இளங் : (சிரித்தபடி) இதயப் போராட்டமா? வாலிபத்தின் வாயிலிலே காலடி யெடுத்து வைக்கும் நீ, பூப்போன்ற கண்களை, புது மின்போல் வளையும் உடலை, மாம்பழ நிறத்து மேனியை, மாசிலா மதிபோன்ற முகத்தைப் பார்த்திருப்பாய். அதனால் ஒரு வகை உணர்வு

என்ன தீவண்ணா! கோபமா?

வேடிக்கைக்குக் கூறினால்

தீவண் : வேடிக்கை! வேடிக்கை! வேடிக்கை! உங்கள் வருங்கால வாழ்வு இருள் மண்டியதாக, இன்பமற்றதாக, இவ்வுலகே இழித்துப் பழித்து எள்ளிநகையாடும் அளவுக்கு ஆகிவிடப்போகிறதே என்பதை அறியாது எந்த நேரமும் வேடிக்கை!

இளங் : என்ன? நீ கூறுவது எதுவும் எனக்குப் புரியாத புதிராகவே இருக்கிறது. எனது வருங்கால வாழ்வு இருள் மண்டியதாக ஆகிவிடப் போகின்றதா? இன்பம் அற்ற பாலையாக அமைந்துவிடப் போகின்றதா? அப்படி நீ கற்பனை பண்ணும் அவலந்தான்

என்ன? அப்படி என்னென்ன துன்பங்கள் என்னைச் சூழப்போகின்றன? அதுவும் என் அண்ணன் குமணன் இந்த நாட்டைக் குற்றங் குறையின்றி நீதி வழுவாது அரசாளும்போது.

தீவண் : நண்பா! உண்மையைக் கூறுகிறேன். உண்மை என்றுமே கசப்பானது என்றாலும் குறை நினைக்கமாட்டாய் என்று கருதுகிறேன். உங்கள் அண்ணன் போக்குத்தான் உன்னை அவலத்தில் மாட்டிவிடப் போகிறது.

இளங் : என்ன! என் அண்ணன் போக்கு எனக்குத் தீங்கு பயக்கப்போகின்றதா? நம்பவே மாட்டேன்; ஒருபோதும் நம்பவேமாட்டேன். ஒரே வயிற்றிற் பிறந்து, ஒன்றாக வளர்ந்து, தன் உயிரினும் மேலாக என்னை நேசிக்கும் அண்ணன், என் வாழ்வை எப்படிக் கெடுக்க முடியும்? தீவண்ணை, அப்படி எண்ணுவது தவறு; பெருந்தவறு. உன்னை ஓர் உத்தமன், புனிதமான பாதையில் என்னை இட்டுச் செல்லும் பண்பாளன் என்றெல்லாம் வியந்தேன்; விரும்பினேன்; விசுவாசித்தேன். ஆனால்..... இப்போது, நீயொரு அண்டிக் கெடுக்கும்
.....

தீவண் : என்ன கூறினீர்கள்? அண்டிக்கெடுக்கும் கயவென்றோ நினைக்கிறீர்கள்? நீங்களா, உங்கள் புனித வாயாலா இப்படிச்

கூறுகிறீர்கள்? இளவரசே, உண்மையாகவே இந்த முடிவுக்கு வந்துவிட்டீர்களா? உங்கள் உயர்வை உங்கள் இன்பத்தைப் பெரிதென மதிக்கும் எனக்குத் தக்க பட்டஞ் சூட்டிவிட்டீர்கள்.....இது என் தலைவிதி.ம்.....

என்மேற் குற்றம் இருக்கும்போது விதியை ஏன் நோகவேண்டும். மற்றவர்களுக்காக இந்தக் காலத்தில் ஒன்றுமே பேசக்கூடாது. அப்படியானால்தான் குறையின்றித் தப்பலாம். (வேறுப்புற்றவன் போன்று)

இளங்குமணை! உன்னை என் இரு கரங்களும் கூப்பி வேண்டுகிறேன்; தெண்டனிட்டு மன்றூட்டமாகக் கெஞ்சுகிறேன்; என்னை மன்னித்துவிடு. நான் செய்தது மாபெருங் குற்றம்; நான் வருகிறேன்.

[போவதுபோல் பாசாங்கு செய்கிறான். இளங்குமணன் இடைமறித்து]

இளங்: தீவண்ணை! அப்படியெல்லாம் விளங்கா விளக்கமாக என்னைப்பற்றி முடிவுகட்டி விடாதே. என் அண்ணனிடம் உள்ள அளவிலாப் பக்தியால், ஏதோ உணர்ச்சி வசப்பட்டு அப்படியெல்லாம் பேசிவிட்டேன். உணர்ச்சி பீறிடும்போது, சிந்தனை தடைப்படுவதும், பேசும் வார்த்தைகள் கட்டற்றுத் தெறிப்பதும் இயற்கைதானே. 'அண்டிக் கெடுக்கும்' என்று கூறியதை நான் பெரும் பிழையென உணர்கிறேன்; அதற்

காக வருந்துகிறேன் இருப்பினும்,
என்ன விதத்தில் என் அண்ணன் என்னை
.....

தீவண் : இளவரசே ! உங்கள் அண்ணன் உங்களைத் தன் கண்ணின் மணிபோலப் பேணலாம்; அபார அன்பு வைத்து நேசிக்கலாம். ஆனால், அவருக்குப்பின் அரசுகட்டில் ஏற இருக்கும் உங்களை வறுமையிலே தவிக்க விடப் போகிறாரே என்றுதான்

இளங் : என்ன? வறுமையிலே தவிக்கவிடப் போகிறாரா?

தீவண் : ஆமாம்! செல்வ மனைத்தையும் புலவர்களுக்கும் பாணர்களுக்கும் கூத்தர்களுக்கும் வாரி வாரி வழங்கினால், நித்த நித்தம் நிதியமனைத்தும் வெள்ளமாய்ப் பாய்ந்தால், வரையாது வழங்கினால், நிதிநிலைமை மோசமாகிவிடுமே. கண்முடித்தனமாகக் கருமமாற்றி, வறுமையடைந்து வெறுமை கண்டவுடன் அவர் வேதனை அடையலாம்; அதனால், கானகம் புகுந்து கடுந் தவம் இயற்றலாம். ஆனால், தாங்கள் இந்த நாட்டை ஆளவேண்டியவர். களஞ்சிய அறை வெறுமையடைந்துவிட்டால் எப்படி இந்நாட்டைப் பரிபாலிப்பீர்கள்?

இளங் : தீவண்ணா! மக்களின் மகிழ்வுக்கு அடித்தளமாகவன்றோ மன்னர் ஆட்சி அமைதல் வேண்டும். அந்தக் கண்கொண்டு நோக்கினால் புலவர்களைப் புரப்பது மன்னர் கடமை தானே.

தீவண் : எதற்கும் ஒர் எல்லை இருக்கவேண்டும்.
அளவுக்கு விஞ்சினால் அமிர்தமும் நஞ்சு.

“இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்து
வகுத்தலும் வல்ல தரசு’

என்பது தேவர்குறள். கொடைக்கும்,
ஒரு வரம்புண்டு. வரம்பை மீறினால்
நிச்சயமாக அரசு நிலைகுலையும்.

இளங் : தீவண்ணை! நீ கூறுவதிலும் சற்று
உண்மை இருப்பதாகவே எனக்குப் படு
கிறது.

கொடுநாக : அவர் கூறுவது முற்றிலும் உண்மை.
இளங்குமணை!

“இல்லாரை எல்லாரும் எள்ளுவர்; செல்வரை
எல்லாருஞ் செய்வர் சிறப்பு”

என்பதனை அறியாயோ? அவரது அறி
வுரையை நான் முழுமனத்தோடு ஆத
ரிக்கிறேன். தங்களின் இன்னலை அகற்ற
வல்ல அத்தனை சக்தியும் அவரிடம் உண்டு
என்பதனையும் அறிவேன்.

இளங் : தீவண்ணை! அப்படியானால் நாம்
என்ன செய்ய வேண்டும்?

தீவண் : ஒன்றே ஒன்றுதான் உண்டு. இப்
பொழுதே, அண்ணனின் போக்குக்கு முற்
றுப்புள்ளி வைக்கவேண்டியதுதான். வேறு
வழியேயில்லை.

இளங் : அவருடன் இதுவரை காலமும் முகங்
கொடுத்து எந்த ஒன்றையும் எதிர்த்துப்

பேசியதே கிடையாது. அவர் எதிரிலே, அவர் முகத்தைப் பார்த்து வாதிடுவது என்றால், என்னால் இயலாத காரியம். ஐயையோ! அதை நினைக்கவே என் உடல் நடுங்குகிறது; கூசுகிறது. ஏதோ ஒரு பய உணர்வு.....

தீவண் : தங்களை ஆட்கொள்ளுகிறதுபோலும்! வேடிக்கைதான் ஆபத்துத் தலைக்குமேல் வரும்போது, உமது வாழ்வே உருக்குலையும்போது, இவற்றையெல்லாம் சிந்தித்துச் சிந்தை தளரலாமா? வீண் செலவு செய்யாதீர்கள்; புலவர்க்கு ஈயாதீர்கள்; புளுகர்களுக்குக் கொடுக்காதீர்கள் என்றெல்லாம் அவருக்கு அறிவுரை கூறவேண்டிய நிலை வந்துவிட்டது; இளவரசே! அதனைத் தாமதமின்றிச் செயற்படுத்தவேண்டும்.

இளங் : அப்படியானால் இப்பொழுதே போகிறேன்; இக்கணமே காண்கிறேன்; கொடுப்பதை நிறுத்திவிடும்படி எச்சரிக்கை செய்கிறேன். அவர் அதற்கு மறுத்தால்.....

தீவண் : மறுத்தால், உங்கள் நியாயத்தை எவ்வகையிலும் நிலைநாட்ட வாதிடுங்கள்.

இளங் : அதற்கும் மறுத்தால்.....

தீவண் : மறுத்தால்.....

[இளங்குமணனின் காதலுக்கே ஏதோ ஒன்றை இரகசியமாகக் கூறுகிறான்.]

காட்சி III

இடம்: முதிநகரத்து வீதி

பாத்திரங்கள்: காரி

முள்ளி

[காரியும் முள்ளியும் வருகிறார்கள்]

காரி: அடே! முள்ளி! கல்யாணம் பண்ணின
தும் போதும், படும்பாடும் போதும்.

முள்ளி: ஏன்? நீதானே கொஞ்சநாளாய் என்
னைக்கூட உதறித் தள்ளிவிட்டு, அந்தச்
சிங்காரியைக் கட்டிக்கரும்பு, காதல்
கொழுந்து, அது இது என்று ஆலாவர்ணம்
பண்ணினாய். என்னைப்போல ஒண்டிக்
கட்டையாய் இரடா; குளத்தங்கரையி
லும், ஆற்றங்கரையிலும் மாலை வேளையில்
மங்கையர் வாற நேரத்தில் பார்த்துக்
கொள்ளலாம் என்றேன்; கேட்டாயா?
தலையைக் கொடுத்தாய்; தவிக்கிறாய்.

காரி : டே ! முள்ளி ! இன்னும் மூன்றுநாளைக் குள்ளே, நான் என் மனைவிக்குப் பணம் கொடுக்கவில்லை ; அவள் என்னை விட்டுப் போய் விடுவாளடா. அவள் போனால் என்னுடைய 'அயன சயன சொகுசு' எல்லாம் பறந்துபோமடா. 'காலைமுதல் மாலை வரை கத்தாதே கழுதையைப்போல், காதும் புளித்ததடி என் வாழ்வும் தாழ்ந்த தடி' என்று காலை நேரத்தில் அவளோடு ஏசிப்பேசிச் சண்டை செய்கிற நான், இரவு வந்திட்டாற் போதும்; 'மானே ! மரகதமே ! மங்காத பெட்டகமே ! கதவைத் திறந்திடடி கார்குழலி, நான் சரணம் !' என்று வெற்றிகரமாகச் சரணாகதியடைகிற பேர்வழி ஐயா நான். சுருக்க மாய்ச் சொன்னால் அவளைக் கண்டால், எனக்கொரு உள்கூதல். ஆனால் வெளிக் காட்டாமல் மீசையை முறுக்கிக்கொள்ளு வேன் அவ்வளவுதான்.

எப்படியாவது பணம் தேட வேணும் ; அதை அவளிடம் பயபத்தியோடு கொடுக்க வேணும். அதுக்கு வழிதான் என்ன ?

முள்ளி : அந்த நாளையிலே குருவிடம் படிக்கும் போது அடக்க ஒடுக்கமாகப் படித்திருந்தால் இப்போது பெரிய புலவர் சிகாமணியாய் இருக்க முடியாதா? அப்போதெல்லாம் உன் சடலம் குருவுக்கு முன்னால் இருந்ததே ஒழிய, உன் உள்ளம் குருபத்தினியை வட்டமிட்டுக் கொண்டே இருந்ததே.

காரி: ஆமாடா! அப்பவே குருபத்தினியின் குயில்மொழிக்கும் அவ்வீட்டுச் சாப்பாட்டுக்கும் அடிமையாக இருந்திராவிட்டால், இப்போது அரசமண்டபத்தில் ஆரணங்குள் சேவகம்புரிய, ஆட்சிசெலுத்த வேண்டிய அரசகவியல்லவா நான்.

முள்ளி: அடே! காரி! அரசமண்டபம் என்றதும், குமணராசாவின் அரண்மனை ஞாபகம் வருகுதடா. அவர் புலவர் களுக்குப் பொன்னும் மணியுமாய் வாரி வாரிக் கொடுக்கிறாராமே.

காரி: நாங்கள் புலவரில்லையே. ஏதோ சில திங்கள் குருவிடம் படித்த அரைப்படிப்புக் காரராச்சே.

முள்ளி: அதுவே போதும். புலவர் மாதிரி வேடம் போடையா! ஒரு பாட்டைப் பாடிக்கொண்டு அவரிடம் போமையா! பொன்னும் மணியும் குவி குவி என்று குவியுமையா.

காரி: ஆ! ஆ! பொன்னும் மணியும் குவியுமோ? அப்படியானால் நான் முக்கித்தக்கி ஒரு பாட்டைப் பிறப்பிக்கத் தெண்டிக்கிறேன். நீயும் கொஞ்சம் உதவிசெய். பரிசு பெற்றுல் பாதி உனக்கு.

முள்ளி: சரி பாடிப்பாப்போம். (யோசித்துவிட்டு) என்னத்தைப்பற்றிப் பாடுகிறது.

காரி: ஏதோ பத்துப் பதினாறு வரியில், ஒரு பாட்டு மாதிரித் தட்டி மடக்கி முடக்கிச் செய்துவிட வேண்டியதுதானே.

முள்ளி: சரி, இப்போது பாட்டுச் செய்வோம் ;
அமைதியாக இரும். அமைதியில் என்
கற்பனை, சிறகு விரிக்கும். தேன்போன்ற
சொற்கள் தேடித் தானாகவே வரும்.

[சிறிது நேரம் யோசிக்கிறார்கள் சிரித்தமுகத்துடன்]

காரி: முள்ளி! முள்ளி! ஒரு வரி வந்துவிட்ட
தடா, வந்துவிட்டதடா.

முள்ளி: என்னது?

காரி: கவனமாய்க் கேள் ; முள்ளி!

“தலையிருப்ப தென்ன
தலை சொறிவதற்கு”

முள்ளி: உதைவிட இப்படிப் போடலாமே!

“தலையிருப்ப தென்ன
தலைப்பா கட்டுதற்கு”

(சிரித்தபடி) எப்படி?

காரி: உதைவிட இது நல்லாய் இருக்கும்.

‘மயிர் இருப்பதற்கு’

முழுவதையும் சேர்த்துப் பாடுவோமே.

முள்ளி: எங்கே பாடு பார்ப்போம்.

காரி: [பாடுகிறான்]

“தலையிருப்ப தென்ன ?
தலை சொறிவதற்கு
தலைப்பா கட்டுதற்கு
மயிர் இருப்பதற்கு.”

முள்ளி: ஆகா! என்ன கற்பனை! என்ன கற்
பனை! ஆகா! ‘மயிர் இருப்பதற்கு’ என்

பதில் உள்ள நயம்தான் என்ன ! சிந்தனைச் சிறகை விரிப்போம். ஏதேன் வந்து சிக்கும்.

[ஆழ்ந்து சிந்திக்கிறார்கள்]

காரி : அடே ! அதிஷ்ட தேவதை என்னை அரவணைக்கிறாளடா ! இதோ அடுத்த அடிவந்துவிட்டதடா.

“வாயிருப்ப தென்ன ?
வம்பு பேசுதற்கு ”

முள்ளி : ஏன்? ‘வயிறு நிறைவதற்கு’ என்றும், போடலாமே.

காரி : ஏன் முள்ளி ! வீணிர்தானே வாயாலை சதா வழிகிற சாமான் ஆச்சே ! “வீணிர வழிவதற்கு ” என்றும் பாடுவோமே.

முள்ளி : காரி ! அபார கற்பனை ! அப்படியானால் முழுவதையும் பாடு பார்க்கலாம்.

காரி : “வாயிருப்ப தென்ன ?
வம்பு பேசுதற்கு
வயிறு நிறைவதற்கு
வீணிர வழிவதற்கு ”

இருவரும் : (சுழன்று சுழன்று) ஆகா ! ஆகா !! எட்டு வரியாச்சு ! எட்டு வராகாச்சு !!

முள்ளி : அடே காரி ! கலைமகள் கடாட்சம் எனக்குக் கிடைத்துவிட்டதடா. என்னையறியாமலே கவிதை வருகுது. இதோ ஒரு அடி.

“மூக்கிருப்ப தென்ன ?
மூக்குமின்னி போட ”

காரி: “தும்மித் தும்மித் தள்ள”
என்றால் இன்னும் நல்லாய் இருக்குமே!

முள்ளி: ஏன்? “சளிபிடித்து இருக்க”

காரி, பாட்டுக் கடகட என்று வருகுது
எங்கே பாடு காரி.

காரி: “மூக்கிருப்ப தென்ன?
மூக்குமின்னி போட
தும்மித்தும்மித் தள்ள
சளிபிடித்து இருக்க”

முள்ளி: காரி! கண்ணைப்பற்றியும் ஒரு வரியைப்
பிறப்பிக்கிறது தானே.

காரி: பிறப்பிக்கிறது கஷ்டமா? அந்தக் கல்வித்
தெய்வம் தெய்வானை அம்மன் கருணை
இருக்கும்போது.....

முள்ளி: (சிரித்தபடி) கல்வித் தெய்வம் தெய்வானை
அம்மனா? நீ ஒரு பெரிய கல்விமான் தான்.

காரி: “கண்ணிருப்ப தென்ன
ஒட்டிநின்று பார்க்க”

முள்ளி: நல்லாய்ப் பாடினாய் காரி, நல்லாய்ப்
பாடினாய். குரு பத்தினியை ஒட்டிநின்று
பார்த்த குணம் பாட்டிற்கூட வந்திட்டிடுது.
ஏன்?

“கன்னிப் பெண்ணைப் பார்க்க”

என்றும் சேர்க்கலாமே.

காரி: நீ குளக்கரையில் ஆற்றங்கரையில்
பார்த்த குணம் உந்த அடியிலே அப்படியே
நடனம் செய்யுதப்பா.

ஏன் இப்படியும் சேர்ப்போமே.

“கண்டங்காண திருக்க”

முள்ளி : அப்போது கண் பற்றிய வரிகளை
எல்லாம் சேர்த்துப் பாடு பார்ப்போம்.

காரி : “கண்ணிருப்ப தென்ன?
ஒட்டிநின்று பார்க்க
கன்னிப்பெண்ணைப் பார்க்க
கண்டங்காண திருக்க”

இதைவிட வேறு என்னத்தைப்பற்றி.....

முள்ளி : காதிருக்கேடா காது.....

காரி : ஆமாம், காதைப்பற்றி பாடலாமே.

ம்..... (யோசித்துவிட்டு)

“காதிருப்ப தென்ன?
கடுக்கனுக்குத் தானே!”

முள்ளி : இல்லையடா! ‘செவிடெனென்று கேட்க’.

காரி : போடா! ‘ஒட்டுக் கேட்பதற்கு’.

முள்ளி : அப்போது எல்லா வரிகளும் இருக்
கட்டுமே பாடு. காரி பாடு.

காரி : “காதிருப்ப தென்ன?
கடுக்கனுக்குத் தானே!
செவிடன்என்று கேட்க
ஒட்டுக் கேட்பதற்கு”

இருவரும் : (சுழன்ஹ சுழன்ஹ) அபாரம்! அபாரம்!
அற்புதம்! ஆகா! ஆகா!

முள்ளி : அடே! காரி! நீ காதைப்பற்றிப் பாட
நான் கையைப்பற்றி நாலுவரி பிறப்பித்தே
விட்டேனடா!

காரி: பிறப்பித்துவிட்டியளா! பாடுங்கண்ணே.

முள்ளி: “கையிருப்ப தென்ன?

சோறுகறி தின்ன!

காதைப் பொத்தி வெளுக்க

கடிக்குஞ் சிரங்கு சொறிய”

காரி: ஆகா..... ஆகா..... அற்புதம்!
நீ கையைப்பற்றிப் பாடினாய். சரி நான்
காலேப்பற்றி நாலுவரி இயற்றுகிறேனே.

“காலிருப்ப தென்ன?

உதைத்துவிட்டு ஓட

காமன்கூத்து ஆட

கட்டையிலே போக.”

முள்ளி: (கடகடவேனச் சிரித்து) என்ன காரி,
காலிருப்பது “கட்டையிலே போக” என்று
பாடுகிறியே அப்பா. கட்டையிலே போறது
என்றால், சுடுகாட்டுக்குக் கொண்டுபோறது
என்றுதானப்பா கருத்து.

காரி: யான் அந்தக் கருத்திற் பாடவில்லையே.
‘கட்டையிலே போக’ என்றால் மிதியடிக்
கட்டையில் போக என்றே கருதினேன்.
மிதியடிக் கட்டையிலே என்பதில் ‘மிதி
யடிக்’ என்ற பகுதி குன்றி கட்டை என
நின்றது காண்க.

முள்ளி: ஓ! அந்தக் கருத்திலேயா பாடினாய்.
உன்னுடைய இலக்கண அறிவு நன்று நன்று.
சரிசரி பாட்டெழுதினது போதும். இதைக்
குமணனிடம் காட்டிப் பரிசு பெறுவோம்.
போகுமுன்னர் எல்லாவற்றையுஞ் சேர்த்
துப் பாடிப் பார்ப்போம் :

இருவரும் : [சந்தோஷமாகச் சேர்ந்து பாடுகின்றனர்]

தலையிருப்ப தென்ன ?
தலை சொறிவதற்கு
தலைப்பா கட்டுதற்கு
மயிர் இருப்பதற்கு.

வாயிருப்ப தென்ன ?
வம்பு பேசுதற்கு
வயிறு நிறைவதற்கு
வீணர் வழிவதற்கு.

மூக்கிருப்ப தென்ன ?
மூக்குமின்னி போட
தும்மித்தும்மித் தள்ள
சளிபிடித் திருக்க.

கண்ணிருப்ப தென்ன ?
ஒட்டிநின்று பார்க்க
கண்ணிப்பெண்ணைப் பார்க்க
கண்டுங்காணு திருக்க.

காதிருப்ப தென்ன ?
கடுக்கனுக்குத் தானே
செவிடன்என்று கேட்க
ஒட்டுக் கேட்பதற்கு.

கையிருப்ப தென்ன ?
சோறுகறி தின்ன
காதைப்பொத்தி வெளுக்க
கடிக்குஞ்சிரங்கு சொறிய.

காலிருப்ப தென்ன ?
உதைத்துவிட்டு ஓட
காமன்சூத்து ஆட
கட்டையிலே போக.

[இருவரும் செல்கின்றனர்.]

காட்சி IV

இடம் : குமணனின் அத்தாணி மண்டபம்

பாத்திரங்கள் : குமணன்
கூத்தன் I
கூத்தன் II
கூத்தன் III
கூத்தன் IV
இளங்குமணன்

[வயது முதிர்ந்த நான்கு கூத்தர்கள் மண்டபத்தில் மன்னன் வரவை எதிர்பார்த்து ஆசனங்களில் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். குமணன் வருதலும் எழுந்து கரங் கூப்புகிறார்கள்.]

கூத்தன் I : குமணவள்ளலே வாழ்க !
கூத்தன் II : வரையாது வழங்குவோனே வாழ்க !
கூத்தன் III : புரவலர் திலகமே வாழ்க !
கூத்தன் IV : பார்புகழ் வேந்தே வாழ்க !

குமண : வணக்கம். அப்படி அமருங்கள். நீண்ட நேரமாக உங்களைக் காத்திருக்கச் செய்த மைக்காக வருந்துகிறேன். நிதி சம்பந்தமாக ஒரு முக்கிய விஷயம்பற்றிப் பணநாயகத்துடன் கலந்துரையாட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டதால் உடனடியாக உங்கள் மேற் கவனஞ் செலுத்தத் தவறிவிட்டேன். அதனாலேதான் தாங்கள் சிறிது நேரம் இவ்விடம் தங்க நேர்ந்துவிட்டது.

கூத்தன் I : (புன்னகை சிந்தி) மன்னவா ! தங்கள் மண்டபத்தில் நாம் ஒருபோதாவது இருந்து களித்ததற்கு என்ன மாதவஞ் செய்தோமோ? செந்தமிழ்ப் புலவர்கள், சிந்தனைச் சிற்பிகள், பண்பின் சிகரமாய் அமைந்த பெருமக்கள் பலர் காலடியெடுத்துவைத்த மண்டபம் அல்லவா இது. அத்தகைய புனித இடத்தில் நாம், தங்கள் வரவுக்காகக் காத்திருந்த காலம் கண்மூடி விழிக்கும் பொழுதாகவே எமக்குத் தோற்றியது.

குமண : முதுமைப் பருவத்து இன்னல்களை அனுபவிக்குந் தாங்கள் என்னை நாடிப் பலகாத தூரம் நடந்து வந்திருக்கிறீர்கள்போல் தெரிகிறதே.

கூத்தன் II : நாம் பலகாத தூரம் நடந்து வந்தது உண்மை. ஆனால், அதனால் ஏற்பட்ட களைப்பு, இளைப்பு எல்லாம் தங்கள் ஏவலாளராற் கொடுக்கப்பட்ட உணவை

உண்டவுடனேயே இருந்த இடந் தெரியா
மலேயே அகன்றுவிட்டன.

குமண : ஓ ! எனது ஏவலாளர்கள் குறிப்பறிந்து
உங்களைத் தக்க முறைப்படி உபசரித்தார்
களா ? மிக்க மகிழ்ச்சி. நீங்கள் இவ்விடம்
வந்தது.....

கூத்தன் III : மன்னவா ! நாங்கள் இந் நாட்
டைத் தாயகமாகக்கொண்ட கூத்தர்கள்.
கிராமங்கிராமமாகச் சென்று மக்கள் மத்தி
யில் ஆடி அவர்களுக்கு இன்பச் சுவையை
ஊட்டுபவர்கள். நாம் ஆடாத கிராமமோ
அரங்குகளோ இல்லை. எத்தனையோ
தடவை ஆடினோம் ; அத்தனை தடவையும்
மக்களை ஆனந்தத்தில் ஆழ்த்தினோம்.
இளமை மிடுக்குடன், கம்பீரத் தோற்றத்
துடன் துரிதகதியில், சுழன்று சுழன்று
ஆடிய வேளையில் எல்லோரும் போற்
றினர் ; புகழ்ந்தனர். உணவு உறை
விடங்கூட அளித்தனர். ஆனால், வயதுங்
கூடக்கூட, எமது உடல்நிலை குன்றக்குன்ற
எமது திறமையனைத்தையுங் கலையிற்
காட்டமுடியாதவர்கள் ஆனோம். அன்றியும்
எமது வருவாயுங் குன்றியது ; வறுமையும்
எம்மை வாட்ட ஆரம்பித்தது.

கூத்தன் IV : (நாத் தழுதழுக்க) அதுமட்டுமர் மன்
னவா ! இதோ என் வலது பாதத்துப் பெரு
விரலைப் பாருங்கள். ஒருநாள் ஆடிக்கொண்
டிருக்கும்போது ஏற்பட்ட எதிர்பாராத

சிறு விபத்தால் அது முரிந்துவிட்டது. இளமையில், நோவையும் பொருட்படுத்தாது தொடர்ந்து ஆடினேன். ஆனால் இப்போதோ, இத் தள்ளாத வயதிலே காலெடுத்து வைப்பதென்றால் அப்பப்பா! நோவின் வீறு..... அதை எப்படிக்கூறுவேன்? முதுமையும் நோயும் எமது சொத்தாகிவிட்டன. வாழ்வதற்கு வழியின்றிச் சீரழிகிறோம். இருளில் ஒளி தேடி இவ்விடம் வந்தோம்.

குமண : (கருணை நிறைந்த பார்வையுடன்) கலைக்காக வாழ்நாள் முழுவதையும் அர்ப்பணித்திருக்கும் உங்களை, முதுமைப் பருவத்திற் பேணுவது அரசர்களாகிய எமது தலையாய கடமையாகும். இன்றுமுதல் உங்கள் வாழ்வு இன்பமாக நடைபெறவேண்டிய ஒழுங்குகளை நான் உடனேயே செய்கிறேன்.ம்..... நீங்கள் அநுபவம் மிக்க கூத்தர்கள் ஆனமையால் உங்களுடன் ஆடல்பற்றிச் சிறிது சர்ச்சையில் ஈடுபட என் உள்ளம் விழைகிறது.

கூத்தன் I : ஆடல்களைப்பற்றி அரசனாய்த் திகழும் தங்களுடன் பேசுவது பெரும் பாக்கியம் அரசே!

குமண : நீங்கள் ஆடும்போது பலவிதமான உணர்வுகளையுங் காட்ட வேண்டுமல்லவா?

கூத்தன் : ஆமாம்.

குமண : அவற்றில் 'அச்ச'வுணர்வை எப்படிக் காட்டுவீர்கள் ?

கூத்தன் : மன்னவா ! பயவுணர்வைக் காட்டுவதிற் பாராட்டுப்பெற்ற அனுபவசாலி நான். புருவத்தைச் சுருக்கியும், கையை உயர்த்தியும், உடலில் நடுக்கத்தை ஏற்படுத்தியும், மார்பில் துடிப்பை உண்டாக்கியும், பெருமூச்சு எறிந்துங் காட்டமுடியும்.

குமண : விந்தை ! விந்தை ! கோபவுணர்வை

கூத்தன் : மூக்கு விரிதல், கண் சிவத்தல், விழி உருளல், நெற்றி சுருங்கல், புருவம் குவிதல், விரல்களை மடக்கிக் குத்துதல், கைஓங்கல், உடல் படபடத்தல், நறநறவெனப் பல் கடித்தல், காலை அழுத்தி மிதித்தல் போன்ற மெய்ப்பாடுகளாற் காட்டுவது என் வழக்கம் மன்னவா !

குமண : அப்படியானால், கருணையை

கூத்தன் ; மலர்ந்த முகத்தால், அடக்க சுபாவத்தால், அன்பு வார்த்தையால், ஆசி மொழிகளாற் காட்டலாம்.

குமண : முகபாவங்களைக் காட்டும்போது கண்ணின் குறிகள் பற்றி

கூத்தன் : அதிலே பலவிதம் உண்டு. வேந்தே ! நேர் பார்வை, கூர்ந்த பார்வை, கோணப்

பார்வை, பக்கப் பார்வை, பாதி இமை திறந்த பார்வை, தியானப் பார்வை, மேற் பார்வை, கீழ்ப்பார்வை என எத்தனையோ வகைகள் பார்வைகளைப் பொறுத்தவரை உண்டு. இவைகள் அனைத்தையும் கூத்தர்கள் நன்கு அறிந்திருத்தல் வேண்டும் மன்னவா !

குமண: ஆழ்ந்து சிந்தித்தால், உங்கள் கலை மிக மிக நுணுக்கமுஞ் சிக்கலும் நிறைந்தது என்றே எண்ணுகிறேன். இந்தத் துறையில் இதுவரை அரிய நற்பணிகள் புரிந்த உங்களை என் மனதார வாழ்த்துகிறேன். இதோ இந்தப் பொன்னையும் மணியையும் பெற்று, உண்டு உடுத்து, இறை வணக்கத்துடன் உங்கள் முதுமையை இன்பமாகக் கழியுங்கள்.

கூத்தர்கள்: வணக்கம் மன்னவா! தாங்கள் செய்த இந்த உதவியை என்றும் மறவோம். வேந்தே! பல்லாண்டு பல்லாண்டு வாழ்க. நாங்கள் வருகிறோம்; மன்னவா! வணக்கம்

குமண; வணக்கம்.

[கூத்தர்கள் உவகையுடன் செல்கின்றனர். குமணன் மலர்ந்த முகத்துடன் அவர்களைப் பார்த்தவண்ணம் நிற்கிறான் பின்னர் மெல்லத் திரும்புகிறான். இளங் குமணன் கோபக்கனல் தெறிக்க, கடுகடுத்த நடையுடன் வருகிறான். வருங் காலடிச் சத்தம் 'டக் டக்' கெனக் கேட்கிறது.]

இளங்குமண: (கனமையுடன்) அண்ணா!

குமண : (அன்போடு) தம்பி! என்ன உன் முகம்
..... இவ்வித மாற்றத்துக்குக் காரணம்?

இளங்குமண : அண்ணா! உங்கள் போக்கே என்
கவலைக்குக் காரணம். பொறுத்துப்
பொறுத்து எனக்குப் போதும் என்றாகி
விட்டது. எனவேதான் தங்களைக்
காணவேண்டும்; வெட்டொன்று துண்
டிரண்டாகப் பேசிவிட வேண்டு மென்று
.....

குமண : (அதிர்ச்சியடைந்து) தம்பி! உன் வாயில்
இருந்தா இந்த வார்த்தைகள்? என்னால்
நம்பவே முடியவில்லை. என்னுடன் பய
பக்தியாக, கௌரவமாக, இதமாக இது
வரை நடந்திருக்கும் நீயா இப்படிக் கூறு
கிறாய்? உம்..... என்மீது உனக்கு அப்படி
என்ன தான்.....

இளங்குமண : ஆழ்ந்து யோசித்தால் அது உங்
களுக்கே நன்கு புலப்படும். அறுசுவை
யுணவுண்டு, பட்டுப் பீதாம்பரம் அணிந்து,
கஜ, ரத, துரக, பதாதிகளாம் நால்வகைப்
படைகளைக்கொண்டு, எத்தனை எத்
தனையோ எடுபிடி ஆட்கள் சேவகம் புரிந்து
புடைசூழ, அத்தாணி மண்டபத்தில்,
அரியாசனத்தில் மணிமகுடத்துடன் விளங்
கும் எமது ராஜபரம்பரையையே அழித்து
ஒழித்துவிடக் கங்கணங் கட்டிவிட்டீர்
களே!

குமண: என்ன புதிர் போடுகிறாய். எமது பரம் பரையையே அழித்து ஒழித்துவிடக் கங்கணம் கட்டிவிட்டேனா? நீ கூறுவது ஒன்றும் புரியவில்லையே. மர்மமாய் இருக்கிறதே! உள்ளத்தைத் திறந்து உண்மையை வெளியிடு தம்பி. அப்படி என்ன தான்.....

இளங்குமண: அண்ணா! நான் எதையும் மறைக்கவோ அன்றி மர்மமாகப் பேசவோ விரும்பவில்லை. பட்டவர்த்தனமாக என்கருத்தைக் கூறவே வந்துள்ளேன். அரசு போகத்திற்புரளும் நாம் ஆண்டுகளாய், மக்கள் எள்ளிநகையாடி ஏளனஞ் செய்ய..... ஆமாம், அவ்வாறுதான் ஆக்கிவிடப் போகிறீர்கள்.

குமண: தம்பி! என்ன சொன்னாய்! ஏன் இப்படிக் கூறினாய்?

இளங்குமண: கேட்கிறீர்களண்ணா கேள்வி? புலவர்கள் என்ற போர்வையிலே திரியும் அண்டப்புளுகர்களுக்கும், ஏழைகள் என்ற பெயரில் ஏமாற்றி வாழும் சோம்பேறிகளுக்கும் ஆயிரம் ஆயிரமாகத் தினம் தினம் பொன்னையும் பொருளையும் வாரி வாரி இறைக்கிறீர்களே! கணக்கு வழக்கின்றி இப்படியே கொடுத்துக் கொடுத்து 'கொடைவள்ளல்' என்ற பட்டத்தை நீங்கள் பெறலாம்; ஆனால் இன்னுஞ் சில வருடங்களில்.....

குமண : (சிரித்தபடி) தம்பி ! இதற்குத்தான் இவ்வளவு பீடிகையா? உம் கொடுத்தாற் செல்வம் தேய்ந்துவிடும், வறுமைப்பிணி எம்மை வாட்டி வதைத்துவிடும் என்று ஏங்குகிறாயா? உனக்காகப் பரிதாபப்படுகிறேன் ; பச்சாத்தாபப்படுகிறேன்.

இளங்குமண : எனக்காகப் பரிதாபப்பட வேண்டாம். உங்கள் பிழையான போக்குக்காகப் பரிதாபப்படுங்கள். அண்ணா! பணமில்லாதவன் பிணத்துக்குச் சமன். ஒருவனின் உயர்வு தாழ்வு அவனது செல்வத்திலேதான் தங்கியிருக்கிறது. இந்திரன் தேவர்களால் மதிக்கப்படுகிறான் என்றால் அவனிடம் உள்ள காமதேனு, கற்பகவிருட்சம், சிந்தாமணி போன்ற செல்வப்பொருள்கள்தான் காரணம். சூபேரன் செல்வத்தின் சிகரத்தையே எட்டிப்பிடித்து விட்டான் என்றால் அவனிடம் உள்ள சங்கநிதி பதுமநிதிகள் தாமே காரணம். பணம் இல்லாதவனை “இல்லாளும் வேண்டாள், ஈன்றெடுத்த தாய் வேண்டாள்” என்றெல்லாம் படித்தது ஏட்டளவிலேதானா? கண்முடித்தனமாக எமது பரம்பரைச் சொத்தை, மலையையை மாநிதியத்தைச் செலவு செய்வதை நான் ஆணித்தரமாக ஆட்சேபிக்கிறேன்.

குமண : புலவர்களைப் புளுகர்கள் என்றும், ஏழைகளைச் சோம்பேறிகளென்றும் கூறு

கிறாய் தம்பி! எமது தாய்மொழியாம் தமிழ் அணங்கை அணிசெய்து அவள் புகழைப் பாரெங்கும் பரப்ப அயராது உழைப்பவர்கள் தாம் அந்தப் புலவர்கள்; புரிகிறதா? அவர்களின் படைப்புக்கள், அவற்றில் பொதிந்துள்ள தத்துவங்கள், அறிவுரைகள், எத்தனை பேரை இவ்வுலகில் வாழ்வாங்கு வாழ வழிவகுத்தன தெரியுமா?

இளங்குமண: என்றாலும், கேவலம் அவர்கள் எம்மிலும் பார்க்கக் குறைந்தவர்களே!

குமண: இல்லை; அவர்கள் எம்மிலும் பார்க்க எத்தனையோ மடங்கு பெரியவர்கள். எமக்கு எம் தேசத்திற் புகழ் இருக்கலாம். ஆனால் அவர்களுக்குச் சென்ற இடமெல்லாங் சிறப்புண்டு. அப்படிப்பட்டவர்களுக்குக் கொடுப்பதற்கு எவருந் தயங்கக் கூடாது. நிலையில்லாச் செல்வத்தைப் பூதம் போற் கட்டிக் காப்பதிலும் பார்க்கப் புலவர்களைப் புரப்பதற்கு அதை உபயோகிப்பதே புத்திசாலித்தனமானது.

இளங்குமண: உங்களுக்குப் புத்திசாலித்தனமாகத் தெரிவது எனக்கு மதியற்ற செய்கையாகவே படுகிறது. கொடுத்துக் கெட்டவர்கள் கோடி என்பதை உணர்ந்தால், இப்படியாகப் பேசவேமாட்டீர்கள். விஸ்வாமித்திரன் கேட்டதைக் கொடுத்தமையாலேதான் அரிச்சந்திர மகாராசன் நாடு நகர் மனைவி மக்களை இழந்து புலையனுக்கும்

அடிமைப்பட்டதை நீங்கள் படித்ததில் லையா? கன்னன் கவசகுண்டலங்களையும் புண்ணியத்தையும் ஈந்ததால் உயிர் துறந்தான் என்பதைப் பலமுறை படித்திருக்கிறீர்களே. இவ்வளவையும் அறிந்துவைத்தும் கொடுப்பதே உத்தமப்பண்பு என்று வரட்டு வேதாந்தம் பேசுகிறீர்களே.

குமண: என்னது? வரட்டு வேதாந்தமா? இல்லையில்லை. நான் கூறுவது அனைத்தும் உண்மையே தம்பி!

தருமவழியில் நின்று அற்றவர்க்குத் தம்மாலியன்ற உதவிபுரிந்தோர் இம்மையில் யாவராலும் புகழப்படுவதுடன் மறுமையிற் பேரின்பப் பேறும் அடைவது திண்ணம். அரிச்சந்திரன், விஸ்வாமித்திரனுக்கு ஈந்த கொடையால் மும்மூர்த்திகளையும் இம்மையிலேயே தரிசித்தான். கர்ணன் கீர்த்தியுடன் விளங்கியதற்கும் ஆவி தளரும் நேரத்தில் 'ஹரி' நாமம் கூறிக் கண்ணனைத் தரிசித்து 'இல்லையென்றிரப்போர்க்கு இல்லை யென்றாக இதயம் நீ அளித்தருள்' என வரம் கேட்டுப் பெற்றதற்கும் கொடையன்றோ காரணம். இவற்றையாவது உணர்ந்து உன் உள்ளத்தை மாற்று தம்பி.

இளங்குமண: செல்வனே நினைத்ததைச் செய்வான்; அவன் கைஅசைத்தால் இவ்வகிலமே அவன் காலடியில் மண்டியிடும் என்பதை

அறியாமல் ஏதோ பிதற்றுகிறீர்கள். அதனாலேதான் கூறுகிறேன். இன்று முதல் உங்கள் கொடையை நிறுத்துங்கள். முடியா விட்டால் நாட்டை என்னிடம் ஒப்படைத்துவிடுங்கள். அப்புறம் உங்களுக்குத் தகுந்த இடம் காடுதான். இணங்கவில்லை யேல் போர் செய்தாவது ஆட்சியைக் கைப்பற்றுவேன்.

குமண: ஈகையிற் சிறந்தது இல்லை என்பதை நன்குணர்ந்தவன் யான். யார்கேட்டாலும் இந்த அரசரிமையை அளிக்கச் சித்தமாயுள்ளேன். நீ கேட்டால் மறுப்பே? அதற்காக, தம்பி அண்ணனுடன் போர் தொடுப்பதா! வேண்டாம். தம்பி! இதோ மணிமகுடம்! இதை ஏற்றுக்கொள். நிலையில்லாத இந்தச் செல்வத்தை நீ பெற்று நிலையுள்ள செல்வமாகிய தவத்தை எனக்குக் கொடுத்தாய். இதனால், எனக்கு நீ இன்னும் துணைவனாகவே விளங்குகிறாய். இன்று முதல் உன்னை நான் என் தம்பி என்று சொல்வதிலும் பார்க்க எனது அஞ்ஞானத்தை நீக்கி மெய்ஞ்ஞானத்தைத் தந்த என் சற்குருவென்றே போற்றுவேன். நீ வாழ்க! நான் வருகிறேன்.

காட்சி V

இடம் : முதிர்நகரத்து வீதி

பாத்திரங்கள் : வீரன்
முடிநாகன்
எயினன்
குமணன்
கூத்தர்கள்

[குடிமக்கள் நால்வர் நிற்கின்றனர்.]

வீரன் : என்ன முடிநாகா ! நீ ஆனந்தமாகப்
பேசி, கலகல என்று சிரிக்கின்றாய். அரண்
மனையில் நடந்த அநியாயத்தைக் கேள்விப்
பட்டால்.....

முடிநாகன் : அப்படி என்ன நடந்துவிட்டது
வீரா ?

வீரன் : அதை எப்படிச் சொல்வேன்? எமது
அன்புக்குப் பாத்திரமான குமணவள்ளல்

முடி துறந்து, இந்த நாட்டின் ஆட்சிப் பொறுப்பை இளங்குமணனுக்கு அளித்து விட்டாராம்.

எயினன் : (அதிர்ச்சியுடன்) என்ன! என்ன! நீ கூறுவது உண்மைதானா; நம்ப முடியவில்லையே. குமணவள்ளல் முடி துறந்து விட்டாரா? ஏன் திடீரென இம் முடிவுக்கு வந்தார்? அதற்குக் குடிமக்களாகிய நாம் காரணமா? அல்லது.....

வீரன் : குடிமக்கள் எப்படிக் காரணமாக முடியும்? அவனது வெண்கொற்றக் குடை நீழலில் எவ்வித குறைபாடுமின்றி வாழும் நாம் எப்படிக் காரணமாக முடியும்? அதற்கு..... அந்தக் குலத்தைக் கெடுக்க வந்த கோடரிக்காம்பு இளங்குமணனின் பேராசை.....

முடிநாகன் : என்ன இளங்குமணனா அண்ணனுக்கேற்ற ஆசைத் தம்பியாய் நடித்த அவனா..... அந்தப் பசுத்தோல்போர்த்த புலியா..... ஆமாம். அவனோர் அயோக்கியன் என்பதை நாம் அறிவோம். தீவண்ணன், கொடுநாகன் போன்ற அயோக்கியர்களின் சகவாசத்தால் அநியாயப் பாதையிலே செல்லும் அந்தகன் அவன்.

வீரன் : வரையாது வழங்குகிறாய் குன்றனைய நிதி தேய்ந்து தேய்ந்து கடுகாய்ச்சிற்றுத்துவிட்டது என்றெல்லாம்

அவன் தன் அண்ணனிடம் வாதாடி, இராச்சியத்தைத் தன் கையில் ஒப்புவிக்கும்படி கோரினான். நீதிநெறி வழுவாத அந்தச் செம்மல், கொடுப்பதையே தன் வாழ்வின் தாரக மந்திரம் எனக் கொண்டு வாழும் அந்தப் பெருந்தகை மனமுவந்து அவனுக்கே மணிமுடியைக் கொடுத்தாராம்.

எயினன் : ஐயோ! அநியாயம்! அக்கிரமம்! இதுவரைகாலம் இப்படியான ஒரு கேட்டினை இந்த நாடு கண்டதில்லை; கேட்டதில்லை. புல்லறிவாளர்களின் சூழ்ச்சியாலே தான் இச் சம்பவம் ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். குடிமக்களைத் தன் குழந்தைகளிலும் மேலாக அன்பாக, நேர்மையாக, சமன்தூக்கி, நீதி வழங்கிய செங்கோல் வேந்தையா, தான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் என வரையாது வழங்கிய வள்ளலையா, மக்கள் இன்பத்தை இலக்காக வைத்துச் செங்கோலோச்சிய செம்மலையா, அந்த அயோக்கியன் ஆரணியம் அனுப்ப முனைந்தான்.

முடிநாகன் : புலவர்களைப் புரந்த அந்தப் பெருமகன் இங்கிருந்து பெரும்புலி வாழும் காடடைந்துவிட்டால்,ம்.....பிறகென்ன...இந்த நாடுகாடாகும்...வஞ்சகப்பாம்பும் பொருமைப் புலியும் சூழ்ச்சி நரிக் கும்பலும் அரசோச்சும் காடாகும்..... பின்னர், முத்தமிழில் எத்தமிழ்

தழைக்கும்... கலைமங்கை கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பாளா? புலவர் பெருமக்களின் செஞ்சொற் கவியின்பப்பெருக்கு இருக்குமா.....

வீரன்: ஆமாம்..... இன்றுவரை தமிழன்னை தனிக்கொலு வீற்றிருந்த இந்நாட்டிற் பேயுறங்கும்.....

எயினன்: எல்லாமே பெரிய சூனியப் பிராந்தியம் ஆகிவிடும்.

வீரன்: பஞ்சம், பசி, பட்டினி அத்தனையும் மக்களை நசித்துவிடும். அந்தக் கல் நெஞ்சக்காரனின் ஆட்சியில் வரிச்சுமை கூடும்; அநியாயம் தலைவிரித்தாடும்; அநீதி ஆட்சி புரியும்; செங்கோல் சரிந்துவிடும். ஐயையோ! எமக்கு ஏற்பட்ட இந்த அநியாயத்தைத் தீர்க்க யாரிடஞ் செல்வோம்; யாரிடம் முறையிடுவோம். யாரது? அரசரா? கால்நடையில் வருகிறார். ஆம் அவரேதான்.

[குமணன் நடந்து வருகிறார். சனங்கள் கற்சிலை போலச் சோகமே உருவாகக் காட்சியளிக்கிறார்கள்.]

வீரன்: அரசே!

எயினன்: வேந்தே!!

எல்லோரும்: (விம்மலுடன்) எங்களைவிட்டு நீங்கள் பிரிவதானால் நாம் இந்த வையகத்தில் எப்படி அரசே, வாழ்வோம்.

வீரன் : மன்னவா ! தங்களை இந்தக் கோலத் துடன் காணவா நாம் உயிருடன் இருக்கிறோம். (கோபம் பீறிட) தங்களை அநியாயமாக இந்நிலைக்குள்ளாக்கிய அந்தப் புல்லனின் கழுத்தை எனது முறுக்கேறிய கரங்களாற் பிடித்து (பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு) நசித்து..... கொன்று..... கொன்று

[அழகிரன்]

முடிநாகன் : (வீராவேசமாக) தங்களைத் துரத்தி விட்டு அவனால் இந்த நாட்டில் ஆட்சி செலுத்த முடியுமா என்று பார்த்து விடுவோம்.

எயினன் : (உணர்ச்சி பீறிட) நாமெல்லாரும் கொந்தளித்து எழுவோம். புரட்சி செய்வோம்..... ஆட்சியை அமைப்போம்..... அவனது கொட்டத்தை அடக்குவோம்.

வீரன் : நையப் புடைப்போம். நியாயத்தை நிலைநாட்டுவோம்.

[குமணவள்ளல் முன்னோக்கி வந்துகொண்டு இருக்கிறார். பரிசு பெற்ற கூத்தர்கள் எதிராக வருகிறார்கள். கூத்தர்களில் ஒருவர் குமண வள்ளலின் காலடியில் வீழ்கிறார் ; கண்ணீர் உகுக்கிறார்.]

கூத்தன் I : (அழுதவண்ணம்) மன்னவா ! தங்களுக்குமா இந்த விதி வரவேண்டும். கடவுளுக்கே கண் இல்லையா? முடி துறந்து விட்டீர்கள் என்ற செய்தி கேட்டதும்

துடித்தோம்; துவண்டோம்... உயிரற்றவ
ராளோம்... தங்கள் திருமுகத்தைக் காண
ஓடோடி வந்தோம்.

கூத்தன் II : அறுசுவையுண்டு, பீதாம்பர
மணிந்து, அரண்மனையில் வாழ்ந்த தங்கள்
மலர்ப்பாதங்கள் காட்டிலும் மேட்டிலும்
கற்கள் உறுத்த, முட்கள் தைக்க, இரத்தம்
சிந்த... எவ்வண்ணம் தாங்கப் போகின்
றன. தங்கள் தம்பியின் மனமென்ன
கல்லா! இரும்பா! உணர்ச்சியற்ற மரக்
கட்டையா!

கூத்தன் III : மன்னவா! கண்ணீர் வழிந்தோட
எமது கஷ்டங்களைத் தங்களுக்குக் கூறி
ளோம். எமது குறைதீர தங்கள் கைகளால்
அளிக்கப்பட்ட பொன்னும் மணியும்
இதோ இன்னும் என் கைகளிலேதான்
இருக்கின்றன. நேற்றைய தினம் அரச
கம்பீரத்துடன், மலர்ந்த முகத்துடன்,
அரியணையில் அமர்ந்தபடி எமக்குப் பரி
சில்கள் தந்தீர்கள். எமது இன்பத்தைக்
கண்டு முறுவலித்தீர்கள். ஆனால் இன்று
இந்தக் கோலத்துடன் கானகம் செல்கி
றீர்கள். தங்களைக் காணும்போது என்
கண்கள் கலங்குகின்றன. உள்ளத்தில்
பதட்டமும் உடலில் நடுக்கமும் ஏற்படு
கின்றன. சொற்கள் தடுமாறுகின்றன.
எனது இதயம் வெடித்துவிடும்போல்
தோன்றுகிறது.

குமணன் : (சாந்தமாக) அன்பும் பண்பும் உள்ள மக்களே! அமைதி! அமைதி; சாந்தம்! சாந்தம்; என்னிடம் நீங்கள் அன்பும் அபிமானமுங் கொண்டவர்கள். அதனாலே தான் முடி துறந்த பின்பும் என்னைக் காணத் துடிக்கிறீர்கள். ‘மன்னவா! மன்னவா!!’ என்று அன்புடன் அழைக்கிறீர்கள். என்னிலை கண்டு உள்ளம் வெதும்பு பவர்களை, கண்ணீர் சொரிபவர்களை, கதறி அழுபவர்களை, கற்சிலைபோல் செய்வதறியாது நிற்பவர்களை நான் காண்கிறேன். ஆனால், இந்த வேளையில் எவன் சாந்தமாக, அமைதியாக இருக்கிறானோ, அவனை நான் மேதை என்பேன்; மேல்மகன் என்பேன். இந்த வேளையில் உணர்ச்சி வசப்பட்டு என் தம்பியீது அபாண்டப் பழி சுமத்தாதீர்கள். என் தம்பியும் இந்த நாட்டை ஆளும் உரிமை யுடையவன். எனவே அவன் அரசுகட்டில் ஏறுங்காலை அவனது ஆணைக்கு அடிபணிவதே உங்களுக்கு அழகு. என் வாழ்வின் ஈடேற்றத்துக்காக வனம் புகுந்து தவம் புரியும் அரிய சந்தர்ப்பத்தை அளித்துள்ளான் என் தம்பி. எண்ணியபடி எதுவுமே நடப்பதில்லை. எழுதிச் செல்லும் விதியின் கையை எவராலுந்தடுக்க முடியாது.

இறுதியாக நான் உங்களுக்குக் கூறக் கூடியது இதுவே. எனது ஆட்சியில் ஒழுங்கை எவ்வண்ணங் கடைப்பிடித்தீர்

களோ அதேபோல் தம்பியின் ஆட்சியிலும்
அடக்கமாகவும் பண்பாகவும் வாழ்நீங்கள்.
எனக்காக மனநிம்மதி யிழந்து உங்கள்
வாழ்நாளை வீணாக்காதீர்கள். உங்கள்
அனைவர்க்கும் என் அன்பு கலந்த வணக்
கங்கள். உங்கள் வாழ்வு சகல இன்பமும்
நிறைந்து பொலிவதாக. நான் வருகிறேன்.

[குமணன் செல்கிறார். சென்ற திசையைப் பார்த்தபடி]

எல்லோரும்: மன்னவா! மன்னவா! எம்மைப்
பிரிந்து செல்கிறீர்களா?

(கதறியபடி) ஐயோ! ஐயோ!

[வீழ்கிறார்கள்]

— தீரை —

காட்சி VI

இடம் : அரண்மனையில் அவைக்களம்

பாத்திரங்கள் : இளங்குமணன்
தீவண்ணன்
கொடுநாகன்
குடியானவன்

[இளங்குமணன் தன் நண்பர்கள் புடைகுழ அரியணையில் இருக்கிறான். தீவண்ணனைப் பார்த்து]

இளங்குமணன் : தீவண்ணா! இன்றைய தினம் எனது வாழ்நாளில் மறக்கமுடியாத பொன்னான தினம். இத்தகைய உயர்நிலையை என் வாழ்நாளில் இதுவரை அடைந்ததே கிடையாது. இந்த உயரிய நிலை எனக்குக் கிட்டிற்றென்றால் அதற்காக அடித்தளம் இட்ட பெருமை — ஏன் அதை எனக்கு அளித்த பெருமை—உன்னையே சாரும். எனவே, எனது ஆட்சியில் நீயே முதன்

மந்திரி. அதோ அந்த ஆசனத்தமரும்.
நண்பரே..... (சிரித்துக்கொண்டு) இல்லை...
இல்லை..... அமைச்சரே.

[கரகோஷம் ... தீவண்ணன் அரசனுக்கு வலப்புறத்தி
லுள்ள புதிய ஆசனத்தில் அமர்கிறான்.]

உமது புத்திக்கூர்மையும், விவேகமும்,
தீர்க்கதரிசனமுமே என்னை மணிமகுடந்
தரிக்க வழிவகுத்தன. இல்லையெனில்
என் அண்ணன் என்னை ஆண்டியாக்கி
யிருப்பான். இந்த முதிர்மலைப் பேரரசே
முடிந்திருக்கும்..... நிற்க; இப்போது
நாம் கவனஞ் செலுத்தவேண்டிய அதி
முக்கியமான விடயங்களை ஆராய்வோம்.

தீவண்: வேந்தே! தங்கள் அண்ணன் இங்கு
வந்த சோம்பேறிகளுக்கும் அன்னக்காவடி
களுக்குங் கொடுத்துக் கொடுத்து ஏராள
மான பணத்தை விரயஞ் செய்துவிட்டார்
அல்லவா?

இளங்குமண: ஆமாம்.

தீவண்: ஆகவே முதலில் எமது பொக்கிஷ
சாலையில் இருக்குந் திரவியங்களைப்
பேணும் நோக்கத்துடன், 'இன்றுமுதல்
எமது நிதியில் இருந்து எவ்வித கொடையு
யும் வழங்கக்கூடாது' என்று ஒரு ஆணை
பிறப்பிக்க வேண்டும்.

இளங்குமண: ஆம், ஆம். இன்றுமுதல் நம் அரண்
மனை முன்றிலிலே புலவரோ, பாணரோ,

பிறரோ எவருமே காலடி வைக்கக்கூடாது.
எமது நிதியில் இருந்து எவ்வித கொடையு
யும் வழங்குவதில்லை என்பது எனது கண்டிப்பான ஆணை.

கொடுநாகன் : அரசே! தங்கள் முடிவு வருங்காலச் செழிப்புக்கு நிச்சயம் வழிவகுக்கும்.

தீவண் : வேந்தே! இன்னுமொரு ஆலோசனை.

இளங்குமண : கூறுங்கள், அமைச்சரே.

தீவண் : எமது நிதி நிலைமையைப் பாதுகாப்பதுடன் அமையாது, அதனைப் பலபடியாகப் பெருக்குதற்கும் வகை செய்துவிட்டால்...

இளங்குமண : நிச்சயமாக..... ஆனால், எப்படி...

தீவண் : இரப்போர்க்கும் புலவர்க்கும் மற்றும் ஆட்டக்காரருக்கும் அண்ணன் அளித்த பெருந்திரவியத்தை அவர்கள் அறியாமலே திரும்பப் பெறுவதற்கு இன்னும் கூடுதலான வரிகளை விதித்தால்.....

இளங்குமண : சபாஷ்! அபாரமான யோசனை.

[பெருங் கூக்குரல் கேட்கிறது. வாயில் காப்போன் விரைந்து வருகிறான்.]

வாயில்காப் : (வணங்கியபடி) அரசே! மக்கள் கூட்டம் கூக்குரல் இட்டுக்கொண்டு, முண்டியடித்து அரண்மனை வாசலுக்கு வந்துவிட்டது. சிலர் ஆயுத பாணிகளாய்க் கூட.....

இளங்குமண : (கோபம் கோப்பளிக்க) அப்படியா? குமுறிக் கொந்தளிப்போர் செய்யப்போவது ஒன்றுமே இல்லை. கூட்டத்திற் கூடி நின்று கோஷம் எழுப்புவார்களே தவிரச் சாதனையைப் பொறுத்தமட்டிற் பேடிகள் தான்.

[ஏழை ஒருவன் துணிவுடன் வருகிறான்.]

ஏழை : அரசே! எனது தோற்றத்தைப் பாருங்கள். உண்ண உணவின்றி, உடுக்க உடையின்றி, பஞ்சையாய்ப் பராரியாய்த் தவிக்கிறேன். என் பால்மணம் மாறும் பச்சிளங் குழந்தை பட்டினியால் இறந்தான். ஈமக்கடன்கூட முறையாகச் செய்யாத பாவி நான்.

இளங்குமண : பன்றிக்குட்டிபோலப் பலரைப் பெறக்கூடிய உனக்கு ஒரு குழந்தை இறந்தால் என்ன? போகட்டுமே..... சந்தோஷப்படு.....

கொடுநாக : இன்னொன்றைப் பெறும் முயற்சியில் ஈடுபடுங்கள். எல்லாம் தீர்ந்துவிடும். அதுவே நான் கூறக்கூடிய ஆலோசனை.

தீவண் : (சிரிக்கிறான்)

ஏழை : அரசே! எள்ளிநகையாடுவதை விட்டு எம்மீது கருணை காட்டுங்கள். என்னைப் போல் எத்தனையோ பேர் - ஏன் பெண்கள் குழந்தைகள் கூட - வருந்துகிறார்கள்; வகையறியாது வெதும்புகிறார்கள்.

இளங்குமண: அப்படியா? எல்லோரும் மாளட்டும்; இறைவனின் பாதாரவிந்தங்களைக் கெதியாக அடையட்டும். அவர்களை இறைவன் உலகத்துக்கு வெகுவிரைவாக நான் அனுப்புவதை இட்டு அவர்கள் எனக்கு என்றுங் கடப்பாடுடையவர்களாய் இருப்பார்கள் என எண்ணுகிறேன்.

(கோபமாக) இரந்துண்டு வயிறுவளர்க்கும் அற்பனே! உன்னைப் போன்றவர்கள் பட்டினி கிடந்தால் என்ன? இறந்தாலென்ன? அண்ணன் கொடுத்த பணமனைத்தையும் உங்கள்மீது விதிக்கும் அதிகவரிமூலம் வசூல்செய்ய எண்ணியுள்ளேன். அதுவே உன் பசியைத் தீர்க்கட்டும். ஓடு; உன்போன்ற அந்தச் சோம்பேறிப் பயல்களுக்குங் கூறு: இளங்குமணன் இருக்கும்வரை இந்தப் பக்கமே தலைகாட்டக் கூடா தென்று.

[ஏழை தள்ளாடியவண்ணம் செல்கிறான்.]

(சிரிக்கிறார்கள்)

கொடுநாக: அருமையான பாடம் அந்த ஆண்டிப் பயலுக்கு. தங்கள் கேலியும் கிண்டலும் அவனை அணு அணுவாகக் கொன்றிருக்கும். இதைக் கேள்வியுற்றதும் ஏனையோரும் இந்தப் பக்கம் தலைகாட்டவேமாட்டார்கள்.

இளங்குமண: ஆம். தலைகாட்டவேமாட்டார்கள்.

[தீவண்ணன் ஆழ்ந்து யோசித்தபடி இருக்கிறான்.
இளங்குமணன் அதை அவதானிக்கிறான்]

இளங்குமண : அமைச்சரே ! என்ன திடீரென ஆலோசனையில் ஆழ்ந்துவிட்டீர்கள் ? அப்படி என்னதான்.....

தீவண் : இல்லை..... ஒன்றுமில்லை அரசே !.....

இளங்குமண : விசனம் வேண்டாம் விஷயத்தைக் கூறும்.

தீவண் : வேந்தே ! தங்கள் அண்ணனிடம் தாங்கள் நாட்டைக் கோரியபோது உடனே கொடுத்துவிட்டுச் சென்றால்லவா ?

இளங்குமண : ஆம் கேட்டவுடனே கொடுத்தார்.

தீவண் : மலர்ந்த முகத்துடன்தான் கொடுத்தாரா அன்றி.....

இளங்குமண : புன்முறுவல் சிந்தியவண்ணந்தான் தந்தார்.

தீவண் : துறவோர்கூட அரசைத் துறப்பதென்றால்..... ஆமாம் துன்புறமல் இருக்க மாட்டார்கள்..... ஆனால், தங்கள் அண்ணன் முகமலர்ச்சியோடு அரசைத் துறந்தாரென்றால்..... நிச்சயமாக இதில் ஏதோ சூதிருக்கவேண்டும்.

இளங்குமண : அப்படியென்றால்.....

தீவண் : நல்ல எண்ணத்துடன் அரசைக் கொடுத்திருக்க முடியாது என நினைக்கிறேன்.

இளங்குமண : அப்படியானால்.....

தீவண் : முன்னர், பூனைபோலப் பதுங்குவது
பின்னர்ப் புலிபோலப் பாய்வதற்காகவும்
இருக்கலாம்.

இளங்குமண : அப்படியென்றால்.....

தீவண் : போர் தொடுத்து, பழிக்குப்பழி வாங்க
நினைத்தால்.....

இளங்குமண : ஆமாம். அமைச்சரே ! உமது சந்
தேகம் சிலவேளை உண்மையாகியும் விட
லாம். வெள்ளம் வருமுன் அணைகட்ட
வேண்டியது அவசியமல்லவா? அதற்கு
வழி.....

தீவண் : அதை நான் கூற விரும்பவில்லை.
அதனாலேதான் ஆரம்பத்திற் சற்றுத்
தயங்கினேன்.

இளங்குமண : பயப்பட வேண்டாம். உமது
உத்தம போதனை எனக்கு எத்தனையோ
நன்மைகளைச் செய்துவிட்டது. ...ம்.....
கூறும்.... எதுவானாலும் உடனே செய்து
முடித்துவிடுகிறேன்.

தீவண் : குமணனது தலையைக் கொண்டு வருப
வர்களுக்குப் பத்தாயிரம் பொன் பரிசளிக்
கப்படும் என்று முரசறைவித்தால்.....

இளங்குமண : என்ன..... (சிறிது தயக்கம்) ஆம்.
அதுவே தக்க யோசனை. அப்படியே செய்ய
வேண்டியதுதான்.

காட்சி VII

இடம்: முதிர்நகரத்து வீதி

பாத்திரங்கள் : வள்ளுவன்

வீரன்

முடிநாகன்

எயினன்

முள்ளி

காரி

போர்வீரர்கள்

வள்ளுவன் : (தண்டோராப் போட்டு நிறுத்தகிறான்)
முதிர்நாட்டு மக்களே! எமது மாமன்னர்
வீராதிவீரர் இளங்குமண ராசா இத்தாற்
பிரகடனஞ் செய்வது: குமணனின்
தலையை வெட்டிவருபவர்க்குப் பத்தா
யிரம் பொன் கொடுக்கப்படும்.

[ஓம்..... ஓம்..... ஓம்..... ஓம்..... முரசறைகிறான்.]

வீரன் : (மிக அதிர்ச்சியாக) என்ன ? குமணன் தலையை வெட்டிக்கொண்டு வருபவர்க்குப் பத்தாயிரம் பொன் பரிசா ? என்ன அநியாயம் ! அக்கிரமம் ! அதர்மம் !!

முடிநாகன் : யார் ? அந்த அரக்கமனம் படைத்த அந்தகன் இட்ட கட்டளையா இது ?

எயினன் : எல்லாம் அந்த அட்டைபோல் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் அயோக்கியப் பேர்வழிகளின் சூழ்ச்சியாய்த்தான் இருக்கவேண்டும்.

வீரன் : நினைக்க நினைக்க இரத்தம் கொதிகிறது. அவர்களைக் கண்டதுண்டமாக வெட்டவே மனம் ஏவுகிறது.

முடிநாகன் : தமிழ் வளர்த்த தலைவனை, கலை காத்த காவலனை, புன்முறுவல் பூத்துப் புலவர்களைப் புரந்த புரவலனை, அன்புக்கரம் நீட்டி ஆதரவளித்த அரசனை அரியாசனத்திருந்து அகற்றினான் ; அதைப் பொறுத்தோம்.

எயினன் : கொடிய மிருகங்கள் வாழும் காட்டிற்குக் கருணையின்றி விரட்டினான் ; அதையும் பொறுத்தோம்.

வீரன் : கொடூரமாக ஆட்சி செய்தும், வரிப் பழுவால் எம்மை வாட்டியும் வதைத்தான் ; அதையும் பொறுத்தோம். இன்று, அந்த அருமருந்தன்ன வள்ளல் குமணனின் தலையையுமா வெட்ட முனைந்துவிட்டான்.

முடிநாகன் : இத்தகைய கட்டளையைக் கண்
முடித்தனமாக ஆக்கிய அவன்
அண்ணனென்ற பாசமற்ற அரக்கன்
அவன் அகந்தை—ஆணவம் இவற்றை
என்னென்பது.

எயினன் : எம் கண்காணக் கொடுநோய்க்குள்
அகப்பட்டு, அழுந்தி அழுந்தி அவலமுற்று
இறப்பான்.

வீரன் : இந்த அகிலத்தில் ஆண்டவன் ஒருவன்
இருப்பது உண்மையானால், அவன் துடித்துத்
துடித்து, கதறிக்கதறி இறப்பான்.

முடிநாகன் : உடன் பிறந்த சகோதரன் என்றும்
பாராது, கேவலம், இத்தகைய கொடூர
ஆணையைப் பிறப்பித்தானே அரக்கன்.

எயினன் : ஏ, இளங்குமணை, இந்த உலகத்தில்
மட்டுமல்ல ஏழேழு பிறவியிலும் மீளா
நரகிற் கிடந்து அழுந்துவாய்; அழிவாய்...

வீரன் : முடிநாகா ! இந்த அநியாயத்தை எப்
படித்தான் சகிப்பது. ஆத்திரப்பட்டோ,
அவலக்குரல் எழுப்பியோ ஆவதொன்
றில்லை. உடனடியாக நாம் செய்ய வேண்
டிய முக்கிய கடமை இருக்கிறது. எப்படி
யாவது எமது தலைவனைக் காணவேண்டும்.
இளங்குமணன் ஆணை பற்றிக் கூறவேண்
டும். இந்த அநியாயக்காரரின் கொடுமை
யில் இருந்து தப்ப, எங்காவது மறைந்து
வாழும்படி கெஞ்சவேண்டும்.....

முடிநாகன் : ஆமாம். அதுவே நாம் அந்த உத்த மருக்காகச் செய்யத்தக்க அரும்பெருந் தொண்டாகும். உடனேயே புறப்படுவோம். காடாயினும் மேடாயினும் துணிவுடன் செல்வோம்.

வீரன் : எனக்கு உணவு வேண்டாம்; உறக்கமும் வேண்டாம். அவரைச் சந்திப்பதே என் தலையாய கடன். வா, முடிநாகா, புறப்படுவோம்.

எயினன் : உங்களுடன் வரவே என் உள்ளமும் விரும்புகிறது. ஆனால், தளர்ந்த வயது தடைசெய்கிறது. உங்கள் முயற்சி நன்மையைத் தரட்டும்.

[வீரனும் முடிநாகனும் போகிறார்கள். எயினன் மறுபக்கம் செல்கிறான். இவர்கள் மறைந்து சிறிது நேரத்துக்குள் முள்ளியும் காரியும் முகமலர்ச்சியுடன் தோன்றுகிறார்கள்.]

முள்ளி : டேய், காரி! குமணன் அரண்மனை வெகு தூரத்தில் இல்லை. அதோ தெரிகிறது அரண்மனை வாயில். பாடலைப் பாடியதும் குமண ராசா பொன் பொன்னாகக் குவிப்பாரடா.

காரி : அந்தப் பாட்டிலே உள்ள கற்பனைச் சிறப்பை எல்லாம் பாராட்டுவாரடா. பன்னாடை போர்த்து இல்லை, இல்லை வாய் தவறிப் போச்சு..... பொன்னாடை போர்த்துக் கௌரவிப்பாரடா.

முள்ளி: காரி! மூக்கைப்பற்றிய அடிகளை
நினைக்க நினைக்கக் குஷியாய் இருக்கடா.
பாடடா காரி, அந்த அடிகளை.

காரி: “மூக்கிருப்ப தென்ன?
மூக்குமின்னி போட
தும்மித்தும்மித் தள்ள
சளிபிடித் திருக்க.”

முள்ளி: நான் குமண ராசாவாய் இருந்தால்
இந்த அடிகளைத்தான் பிரமாதமாய்
மெச்சுவேன்.

காரி: எந்த அடிகளை?

முள்ளி: ‘கை’ பற்றிய அடிகளை

“கையிருப்ப தென்ன?
சோறுகறி தின்ன
காதைப்பொத்தி வெளுக்க
கடிக்குஞ்சிரங்கு சொறிய.”

காரி: அதுசரி முள்ளி, பரிசு கிடைத்தால்
என்ன செய்வாய்?

முள்ளி: பரிசு கிடைத்தால் நல்ல பட்டு உடுப்
பேன். பகட்டாய்த் திரிவேன். பருவப்
பெண் ஒன்றை மணப்பேன். பதினாறும்
பெற்று

காரி: அதிருக்க, நாங்கள் குமண வள்ளலை
அரண்மனையிலே கண்டதும் எப்படி
வாழ்த்துவது?

முள்ளி: ஓ! அதுவா? வரையாது வழங்கும்
வள்ளல் திலகமே! குவலயம் ஏத்தும்
குமண வள்ளலே! வாழ்க! வாழ்க!

[இந்த வேளை இளங்குமணனின் போர்வீரர்கள் வரு
கிறார்கள். 'குமணவள்ளல் வாழ்க' என வாழ்த்தியதற்காக
அவர்களை நையப்புடைக்கிறார்கள்.]

இருவரும்: (அழுதவண்ணம்) ஐ.....ய்.....யோ.....
போதும், போதும், எங்களை விட்டுவிடுங்க.
இனி இப்படியாகக் 'குமணன் வாழ்க' என
வாழ்த்தவே மாட்டோம்.

[போர்வீரர்கள் செல்கிறார்கள்.]

முள்ளி: டே! எப்படியடா பரிசு?

காரி: ரொம்ப ரொம்பக் கனக்கிறது. சுமக்க
முடியவில்லை. இன்னும் கிடைத்தாலும்
கிடைக்கும்; வாடா ஓடுவோம்.

[பயத்துடன் ஓடுகிறார்கள்.]

— தீரை —

காட்சி VIII

இடம்: பெருந்தலைச் சாத்தனார் இல்லம்

பாத்தீரங்கள்: சாத்தனார் மனைவி
சாத்தனார்
பெருஞ்சித்திரனார்

[சாத்தனார் மனைவி குழந்தையைத் தாலாட்டிப் பாடுகிறாள். குழந்தை பசியால் அழுகிறது. துயரமிகுதியால் இறைவனை இறைஞ்சிப் பாடுகிறாள்.]

சாத்தனார் மனைவி: (சோகமே உருவாக நாத் தழுதழுக்க)
கொடிது! கொடிது! வறுமை கொடிது!
எமது வாழ்வைப் பொறுத்தமட்டில் அது
முற்றிலும் உண்மை. குடிப்பதற்குக் கூழ்
தானும் இன்றி எத்தனை நாட்களைத்
தான் கழிப்பது. இறைவா! இதுவும் உன்
சோதனையா; நாங்கள்தான் வாடிவதங்க
லாம். வறுமைத் தீயிற் பொசுங்கலாம்.

ஆனால் இந்தப் பால்மணம் மாறும் பச்சிளங் குழந்தைகள் எப்படித்தான் வாழ்வது!

[சாத்தனார் வருகிறார்.]

சாத்தனார்: (வந்துகொண்டே) இந்த வீட்டிற் கால் வைத்தாற் போதும். சதா உன்னுடைய புலம்பலும் அலம்பலுந்தான். ஐயையோ! மன அமைதி பெற்றுக் கொஞ்ச நேரத்தை யாவது சாந்தமாகக் கழிப்போம் என்றால் முடிந்தால்தானே! புலம்புவதால் என்ன பயன்? புலம்புகின்ற நேரத்தை அந்தத் தொட்டிலிலே தவழுங் குழந்தை மேலாவது செலவிட்டால்.. ..

புலவர் மனைவி: குழந்தைமேற் கவனம் செலுத்தாது காலத்தை வீணாக்குகிறேனா; வீண்பழி சுமத்தாதீர்கள்.

சாத்தனார்: வேளாவேளைக்குப் பால் கொடுத்தால்.....

புலவர் மனைவி: பால் கொடுக்காமலா இருக்கிறேன். பாலூட்டிச் சீராட்டிக் குழந்தையைக் குதூகலிக்கச் செய்ய நான் படும் பாடு. ஆனால்..... பால் இருந்தால் தானே.....

சாத்தனார்: (பெருமூச்சு விட்டபடி) ஆமாம். உன்னைக் குறை கூறுவதிற் பயனில்லை. உனக்கு வேளாவேளைக்கு உணவு கிடைத்தால் அல்லவா, குழந்தை குடிக்கப் பால்

சுரக்கும். எனது கரம் பற்றிய நீயும் ஓர் அபாக்கியவதிதான்.

புலவர் மனைவி : வாழ்க்கை என்பது மலர்களால் ஆய படுக்கை யல்ல என்பதை நன்கு உணர்ந்தவள் நான். அதில் மேடும் உண்டு; பள்ளமும் உண்டு. எனினும் எமது முயற்சியால் அதை எதிர்த்து முன்னேறுவதிலேயே எமது வெற்றி தங்கியிருக்கிறது. கவிபாடிப் பரிசில்கள் பெற்றுச் சுகவாழ்வு நடாத்தும் புலவர்கள் எத்தனை பேர்? அதேபோல, தாங்களும் முனைந்தால், முயற்சி செய்தால் எமக்கும் விடிவுநாள் கிட்டும் என்பதே என் அசையாத நம்பிக்கை.

சாத்தூர் : தகுதியற்றவர்களைத் தர்மப் பிரபுக்கள் என்று கவிபாடிப் பரிசில்கள் பெறுவோர்களில் ஒருவகை இருக்க நான் விரும்பவில்லை. கல்லாத ஒருவனைக் கற்றவன் என்றும், போர்முகத்தையே அறியாதவனை வீரர் ஏறே என்றும் வாழ்த்துகின்ற கவிஞர்களை நான் அறிவேன். இப்படியாக மானமிழந்து பாடுவதிலும் பார்க்க, மரணத்தையே வரவேற்பேன்.

புலவர் மனைவி : இப்படி வாழும் வகைதெரியாத தாங்கள் வேறு தொழிலைத் தேர்ந்தெடுத்திருந்தால் வளம் பெற்றிருக்கலாமே.

சாத்தூர் : கவிஞர்களைக் கருகவிடாது கைகொடுத்து உதவும் மக்கள் எமது நாட்டில் மிகுந்திருந்தால் எமது வாழ்வுக்கு எது

தான் ஈடாகும். கவி இருக்கிறதே : அது சுவைப்போரை எல்லாம் இன்பப் போதையில் மயக்கவல்லது; ஆழ்ந்து படிப்போருக்கு அறிவுக்களஞ்சியமாக மிளிர்வது; வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ வழிவகுக்கும் நெறிகளைக் காட்டுவது. இத்தகைய கவிதைகளை ஆக்கும் வேளையில் ஏற்படும் இன்பத்துக்கு இந்த வையகமும் வானகமும் ஈடாகுமா?

சாத்தனர் மனைவி: உள்ளத்தில் ஏற்படும் இன்பம் எம்மை யெல்லாம் வாழவைத்து விடுமா? வயிற்றுக்கு உணவு போடுமா? பசி வயிற்றைக் குடைய உள்ளம் மட்டும் கற்பனாலோகத்தில் வட்டமிட்டால் வாழ்வு சிறந்துவிடுமா? புதல்வர்களைப் பெறுவது போலப் பேணிக் காப்பதும் பெற்றோர் கடன்தானே.

யாரது? யாரோ வருவதுபோல் தெரிகிறதே.....

சாத்தனர்: யாரது? ஓ! பெருஞ்சித்திரனாரா?

[பெருஞ்சித்திரனர் வருகிறார்.]

பெருஞ்சித்திரனர்: சாத்தனாரே! வணக்கம்.

சாத்தனர்: வாருங்கள், வாருங்கள். அதோ அந்த ஆசனத்தில் அமருங்கள்.

பெருஞ்சித்திரனர்: எப்படித் தங்கள் வாழ்வு? எதுவித குறையுமின்றி வளமுடன் அமைந்துள்ளதுதானே.....

சாத்தனார்: குடிப்பதற்குப் பாலின்றிக் குழந்தை தாய் முகம் நோக்க, தாய் என் முகம் நோக்கும் அளவிற்கு எம் வாழ்வு இருக்கிறதென்றால்.....

பெருஞ்சித்திரனார்: என்ன அந்த அளவுக்கு வறுமையா? வள்ளல் குமணன் இந்த வையகத்தைப் புரக்கும்போது புலவர்களுக்குக் குறைபாடா?

சாத்தனார்: என்ன? வள்ளல் குமணனா?

பெருஞ்சித்திரனார்: புலவரே! அவர்தம் கொடைச் சிறப்பை, இல்லை என்று இரப்போர்க்கு இரங்கிடும் தன்மையை எவ்வண்ணம் விளக்குவேன்?

சாத்தனார்: அவர் வதியும் இடம்?

பெருஞ்சித்திரனார்: இங்கிருந்து கிழக்கே பலகாதம் போனால், முதிரமலை என்ற பகுதியை நீர் அடைவீர். அங்கேதான் அந்த வள்ளலின் அரண்மனை இருக்கிறது.

சாத்தனார்: இதுவரையும் கேள்விப்படாதது என் குற்றமே.

பெருஞ்சித்திரனார்: புலவரே! என்னிடமிருக்கும் இந்த விலைமதிக்க வொண்ணாத பொன்னும் மணியும் அவர் அன்பாக அளித்த பரிசில்களே. இவைகளைப் பெற்று இல்லமேகும் பாதையில் உங்களையுந் தரிசிக்கலாம் என்று வந்தேன். இதோ, இச் சிறு தொகையை என் அன்பளிப்பாக வைத்திருங்கள்.

சாத்தனார்: (தயங்கியபடி) இ...ல்...லை.....

பெருஞ்சித்திரனார்: பெற்ற பரிசிலை மற்றவர்க்குந்
தேவை நோக்கிப் பகிர்ந்து வாழ்வது
தானே எமது மரபு. சாத்தனாரே! தயங்க
வேண்டாம். இதோ இச்சிறு தொகையை
ஏற்றுக்கொள்ளும். குமணனிடஞ் சென்று
பரிசில் பெறும்வரை இச் சிறு தொகை
உதவலாம் அல்லவா?

[கொடுக்கிறார்; சாத்தனார் வாங்குகிறார்.]

சாத்தனார்: தங்களின் தனிப் பண்பை நான் என்
றும் மறவேன். கொந்தளிக்கும் சப்தசமுத்
திரத்தின் மத்தியிலே, திசை தெரியாது
தவிக்குங் கலத்துக்கு வழிகாட்டும் கலங்
கரை விளக்கம்போல எனது வாழ்வுக்கு
வழி காட்ட வந்த தெய்வமே, நீங்கள்
செய்த உதவியை என் உயிர் உள்ளவரை
மறவேன்.

(மனைவியைப் பார்த்து) பெண்ணே! நான்
உடனேயே வள்ளல் குமணனைப் பார்க்க
வேண்டும். பாடிப் பரிசில் பெற்று உனக்
கும் உன் குழந்தைகளுக்கும் வளமான
வாழ்வை, இன்ப வாழ்வை அளிப்பேன்.

புலவர் மனைவி: உடனேயே செல்லுங்கள். அவர்
புகழ் பாடிப் பரிசில்கள் பெறுங்கள்.
இறைவா, நீயே தஞ்சம்.

காட்சி IX

இடம் : முதிமலையை அடுத்த காடு.

பாத்திரங்கள் : சாத்தனார்
குமணன்

[தள்ளாடித் தள்ளாடிச் சாத்தனார் வந்துகொண்டிருக்கிறார்.]

சாத்தனார் : சூரியன் அஸ்தமிக்கும் வேளை. ஒரே இரைச்சல்; சப்தம். வானளாவிய மரங்கள், அவற்றைச் சுற்றிப் படர்ந்திருக்கும் கொடிகள், மற்றும் புதர்கள், எல்லாம் இம் மங்கிய வேளையிற் பயங்கரத்தை உண்டுபண்ணுகின்றனவே. இங்கே வதியும் விஷ ஜெந்துக்கள், வனவிலங்குகளின் நினைவே மெய் சிலிர்க்கச் செய்கிறதே. இத்தகைய இடத்திலா குமணவள்ளலின் பாதங்கள்.....

(பெருமூச்சேறிந்து) இந்த உலகத்தில் நல்லவர்கள், ஒழுக்க சீலர்கள் வாழ

முடியாதா? புலவர்களுக்கு வாரி வாரி இறைத்ததற்கு, நல்லிசைப் புலவர்களைக் காத்ததற்கு, இளங்குமணன் அளித்த வெகு மதியா இது? நேற்றும் இன்றும் காலே முதல் மாலை வரை தேடியும் அந்த வள்ளலைக் காணவில்லையே. என்னென்ன இன்னல்களுக்குள் ஆளாயினரோ?

[குமணன் எதிரே வருகிறார்.]

குமணன்: ஐயா! ஐயா! பெரியவரே! இந்த வயதிலே தளர்நடையிட்டுத் தாண்டித் தாண்டி இந்தக் காட்டிற்கு ஏன் வந்தீர்கள்? சோகக் களைவீசும் தங்கள் முகத்தில், யாரோ ஒருவரைக் காண வேண்டும் என்ற ஆவல் இழையோடுகிறதே. உங்களுக்கு வேண்டியவர் யாராவது கோபத்துக்காளாகிக் காட்டுப் பக்கஞ் சென்றுவிட்டனரா? நேற்றும் நீங்கள் காட்டில் அலைந்ததைக் கண்டேன்.

சாத்தனார்: ஐயா! நீங்கள் கூறுவதுபோல் எனது உறவினரைத் தேடி அலையவில்லை. குமணவள்ளலைக் காண்பான்வேண்டி முதிரநகர் சென்றேன். நாத் தழுதழுக்கக் கண்ணீர் சொரிய..... அந்நாட்டு மக்கள் கூறிய சோக செய்தி கேட்டு, இக் காட்டிலாவது சந்திக்கலாம் என்று வந்தேன். ஆனால், அவரைச் சந்திக்கக் கொடுத்துவைக்காத பாவியாகிவிட்டேன். நீங்கள் அவரைச் சந்தித்ததுண்டா?

குமணன் : சந்திக்கவே இல்லை. அது சரி, நீங்கள் முதிர்நகர் சென்றதாகக் கூறினீர்களே ; அந்நாட்டு மக்கள் இன்பமாகக் காலங்கழிக்கின்றார்களா? அன்றேல்.....

சாத்தனார் : ஆனந்த ஒளி தாண்டவமாடிய அவர்கள் முகத்தில், இன்று துன்ப இருள் சூழ்ந்து கிடக்கிறது. ஆடியும் பாடியும் அருங்கலை வளர்த்தும் இன்பத்தின் எல்லை யிற் சிரித்து விளையாடியும் குதூகலித்தவர்கள் இன்று சோபை இழந்து சோககீதம் பாடுகிறார்கள். அவர்களின் கதறலுங் கண்ணீருந் துடிப்பும் என் உள்ளத்தை உருக்கின. இளங்குமணன் ஆட்சியில் அவர்கள் படும் அவலம்..... அப்பப்பா..... நான் வருகிறேன்.

குமணன் : (ஆவலாக) ஐயா! தாங்கள் யார் என்பதைக் கூறாமல்.....

சாத்தனார் : நான் யார் என்பதை நல்லவேளை இந்தக் கானகத்திற் கேட்டீர்கள். முதிர்நகரிலே, அந்த இளங்குமணன் ஆட்சியிலே, நான் ஒரு கவிபாடும் புலவன் என்பது தெரிந்திருந்தால் என்னை அங்கமங்கமாகக் கிழித்திருப்பார்கள்; சித்திரவதை செய்திருப்பார்கள்.

குமணன் : தாங்கள் ஒரு புலவரா? கவிவாணரா? ஆகா! தங்களைக் கண்ட பாக்கியமே பாக்கியம்.

சாத்தூர்: ஐயா! அந்தக் குமணவள்ளலைக் காண என் மனந் துடியாய்த் துடிக்கிறது. அவரைத் தேடும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கும் எனக்குத் தங்களால் எந்த வகையிலாவது உதவமுடியாதா!

குமணன்: கையிலே நெய் இருக்க, பிற இடம் தேடி அலைபவன் நிலையில் இருக்கும் தங்களைக் காண அழுவதா..... சிரிப்பதா என்றிருக்கிறது. மற்றையோர்க்குக் கொடுப்பதில், அவர்கள் மகிழ்ச்சியைக் காண்பதில், மட்டற்ற இன்பமடையும் நான், இன்று தன்னந்தனியனாய் இந்தக் காட்டில் ஈவதற்கு வழியின்றி ஊசலாடுகிறேன்.

சாத்தூர்: (ஆச்சரியமாக) தாங்களா அந்தக் குமணவள்ளல்? தாங்களா அந்த மணிமுடி துறந்த மன்னன்? ஆகா! (சந்தோஷம் மேலிட) நான் பெரும் பாக்கியசாலியானேன். இல்லையென வந்தார்க்கு இன்முகம் காட்டி 'வருக வருக' என அழைத்து வரையாது வளங்கிய கரங்களா இவைகள்? ஆகா! தங்களைப்போன்ற குணக்குன்றை, கொடைவள்ளலை நான் இந்த உலகிலே கண்டது கிடையாது. இறைவனுக்குச் சமமான தங்களைச் சந்தித்தது, பிறவிப்பயனை அடைந்ததுபோன்ற ஒரு உணர்வை ஊட்டுகிறது.

குமணன்: புலவரே! கொடிய விலங்குகள் வாழுங் காட்டிற்கு, அற்பனாகிய என்னைத்

தேடித் தாங்கள் வந்திருக்கிறீர்கள் என்றால், அதற்கு ஏதோ காரணம் இருக்கத்தான் வேண்டும். அப்படி என்னதான்...

சாத்தனார்: மன்னவா! மாந்தருள் ஒரு தெய்வம்! என மதிக்கத்தக்க தங்களைக் காண விழைந்தேன்; கண்டேன். மனத் திருப்தியுங் கொண்டேன்; நான் வருகிறேன்.

குமணன்: புலவரேறே! வந்த நோக்கத்தைக் கூறுங்கள். அதற்கேன் இத்தனை தயக்கம்?

சாத்தனார்: வேண்டாம் மன்னவா! வேண்டாம். என்னை வற்புறுத்தாதீர்கள். இப்படி இம்சைப்படுவதை என் கண்களாற் கண்ட பிறகுமா என் நோக்கத்தை வெளியிடுவேன்.

குமணன்: தவ வாழ்வை மேற்கொண்டிருக்கும் எனக்கு இவ்வாழ்வு இன்பத்தைத் தருகிறது.

“இல்லறஞ்செய் இல்லவரும் ஏனையரு மிருநிதியும் நல்லரசும் பதிநாடும் நமனார்கைப் படும்போது புல்லும் ஒருதுணையாய்ப் பொருந்துவதோ”

என்பதை நன்கு உணர்ந்த எனக்கு, தாங்கள் துன்பமெனக் கருதியவை சுகத்தையே கொடுக்கின்றன. தங்கள் குறை தீர்க்கத் துடியாய்த் துடிக்கும் எனக்கா கூறத் தயங்குகிறீர்கள்? அப்படி என்னதான்...

சாத்தனார்: மன்னவா! இந்த நிலையில் எப்படி நான் என் நிலைபற்றி உரைப்பேன்.

மன்னவா ! தங்கள் வற்புறுத்தலுக்காக
என் நிலைமையைக் கூறுகின்றேன். (பாடுகிறார்.)

“ ஆடுநனி மறந்த கோடுய ரடுப்பின்
ஆம்பி பூப்பத் தேம்புபசி யுழவாப்
பாடி லின்மையின் தோலொடு திரங்கி
இல்லி தூர்ந்த பொல்லா வறுமுலை
சுவைத்தொ றுழூஉந்தன் மகத்துமுக நோக்கி
நீரொடு நிறைந்த வீரிதழ் மழைக்கணென்
மனையோ ளெவ்வ நோக்கி நினைஇ
நிற்படர்ந் திசினே நற்போர்க் குமண.”

குமணன் : ஆகா ! என்ன சுவை ! என்ன சுவை !
தங்கள் கவிதையில் உள்ள சொற்சுவை,
பொருட்சுவை. ஆகா !! வர்ணிக்க
வார்த்தைகளே யில்லை ! தங்கள் கவி
என்னைப் புளகாங்கிதம் அடையச் செய்து
விட்டது.

புலவரே ! நான் நாடாண்ட வேளையில்
தங்களைப் பார்த்திருந்தால் தங்களுக்குக்
கனகாபிஷேகஞ் செய்து, பட்டுப்பீதாம்
பரம் அணியச் செய்து, பொன்னும்
மணியுங் குவித்துத் தங்கள் இன்பத்தில்
இறும்புதெய்துவேன்.

ஆனால்... ஆனால்... இன்று தங்கள்
வறுமையை, அதனால் தாங்கள் அடையும்
ஆற்றொணாத் துன்பத்தைத் துடைக்க வழி
யறியாது தவிக்கிறேன். பரிசில் தந்து,
பாரெல்லாம் தங்கள் புகழைப் பரப்பத்
துடிக்கும் நான் இத்தகைய ஒரு இயலாத
நிலையில் இன்றுதான் காட்சியளிக்கிறேன்.

இது இறைவன் சோதனைதானோ? இதோ (கைகளைக் காட்டி) வந்தாரை வரவேற்று இல்லையெனது வழங்கிய கைகள்; அன்று அதனாற் பெருமிதமடைந்த கைகள் இன்று என்னையே பழிக்கின்றன; பரிகாசஞ் செய்கின்றன.

கொடுக்க முடியாத நான் இக் குவலயத்தில் ஏன் இருக்க வேண்டும். ஆம், இந்தக் கரங்களால் என் குரல்வளையை நசித்து.....

சாத்தனார்: வேண்டாம் மன்னவா! வேண்டாம். தங்களின் நிலையை நன்கு உணர்ந்தபின்பும் தங்களை நாடி வந்தது என்பிழை மன்னவா! என்னை மன்னியுங்கள். நான் வருகிறேன்.

குமணன்: (சிரித்தபடி) புலவரேறே! தாங்கள் பாக்கியஞ் செய்தவர்கள். என்மேல் அன்பு கொண்ட குடிமகன் ஒருவன் சில தினங்களுக்குமுன் என் தம்பியிட்ட ஆணை பற்றிக் கூறியது இப்போதுதான் ஞாபகத்துக்கு வருகிறது. புலவரேறே! பயப்படாதீர்கள். தாங்கள் செல்வச் செழிப்பில் மிதக்கப்போகிறீர்கள். தங்கள் இல்லாள், தாங்கள் ஈன் றெடுத்த செல்வங்கள் எல்லாருமே குபேர போகத்தைச் சுவைக்கப் போகிறீர்கள். ஆம், அந்த அளவுக்கு என்னால் தரமுடியும். தருவதாகத் திடசங்கற்பஞ் செய்துவிட்டேன். இதோ இந்த வாளைக் கரங்களில் ஏந்துங்கள். (வாளை நீட்டிகிறான்.) தயவுசெய்து

ஏந்துங்கள். என் தலையை வெட்டுங்கள். வெட்டியபின் என் தம்பிமுன் கொண்டு சென்று வையுங்கள். தங்களுக்குப் பத்தாயிரம் பொன் கிடைக்கும். எனது தலை..... எனது தலை..... அதுவே பைந்தமிழ்ப் புலவன் ஒருவனுக்கு நான் அளிக்கும் இறுதிப் பரிசாக அமையட்டும்; இறுதிப் பரிசாக அமையட்டும்.

சாத்தனார் : (அதிர்ச்சியடைந்து, வியர்வை சிந்த நடுநடுங்கி) மன்னவா! மன்னவா! என்ன சொல்கிறீர்கள். தங்கள் தலையை வெட்டி எனது வறுமையைத் துடைப்பதா? ஐயையோ! அநியாயம். வாரி வழங்கிய வள்ளல் திலகத்தை வாளால் வெட்டிய வசை ஒரு புலவனுக்கு வருவதா? இதை நினைக்க என் நெஞ்சு வெடித்துவிடும்போல் இருக்கிறதே. தங்கள் உயிரையே அர்ப்பணஞ் செய்யத் தயங்காத உத்தமனே! தங்களைப் போல் ஒரு புரவலனைக் கண்டதில்லை. (தனக்குள் ஏதோ சிந்தித்தவராக) மன்னவா! தாங்கள் அளித்த தலை எனக்கே சொந்தம். ஆம். வேண்டிய வேளையில் அதனை எடுத்துக் கொள்கிறேன். நான் வருகிறேன்.

காட்சி X

இடம் : இளங்குமணன் அரண்மனை

பாத்திரங்கள் : இளங்குமணன்
தீவண்ணன்
கொடுநாகன்
சாத்தனார்

[இளங்குமணன் அரியணையில் வீற்றிருக்கிறான். தீவண்ணன், கொடுநாகன் ஆதியோர் சூழ இருக்கிறார்கள். சாத்தனார் மிடுக்குடன் அஞ்சா நெஞ்சனாய் அவையிற் புகுகிறார்.]

இளங்குமணன் : மிடுக்கான நடையுடன், மட்டுமரியாதையின்றி அரண்மனையிலே புகும் நீவிர் யார்? பணம் பறிக்கும் பைந்தமிழ்ப் புலவனா?

தீவண்ணன் : புலவன் என்ற நாமந் தாங்கிப் புளுகெனும் மகுடியினால் மக்களை ஏமாற்றிப் பணஞ் சேர்க்கும் அந்தப் புல்லியர் திருக்கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவரோ?

சாத்தனார்: (வந்துகொண்டு) அயோக்கியத்தின் நிலைக் களனாய், அகந்தை, ஆணவம் என்பவற்றின் பிறப்பிடமாய்ப் புரட்டுத்தனம் செய்யும் புல்லுருவியே! நீயுமா பைந்தமிழ்ப் புலவனைப் பரிகாசஞ் செய்யுமளவிற்குத் துணிந்துவிட்டாய்.

இளங்குமண: (ஏளனமாக) கையிலே வாள் ஏந்திக் கம்பீர நடைபோடும் நீர் ஒரு பைந்தமிழ்ப் புலவரா? காவியம் எழுத வல்ல கவிவாணரா? அரச மண்டபத்தைப் போர்க்களமென்று தவறாகப் புரிந்துவிட்டீர் போலும்! 'நான் ஒரு புலவன்' என்று உம்மையே நீர் புகழ்ந்துகொள்ளும் சுயவிளம்பரகாரர்.

சாத்தனார்: எத்தனையோ கவிஞர்கள், கற்றறிந்தவல்லுநர்கள் காலடி யெடுத்துவைத்த மண்டபந்தான் இந்த மண்டபம். அத்தனை பேரையுங் கௌரவித்து ஆவன செய்து அனுப்பியவன்தான் உந்தன் அண்ணன்குமணவள்ளல். அத்தகைய சிறப்பும் மகிமையும் கொண்ட அத்தாணி மண்டபத்தில், இன்று புலவனை எள்ளிநகையாடுகின்றீர்கள்; ஏளனம் செய்கின்றீர்கள். (ஏளனமாக) உங்கள் ஆழ்ந்த அறிவுக்கு நன்றி. உங்களைப்போன்ற மேதைகள், பெருந்தகைகள்.. ..

இளங்குமண : அவசியமான வார்த்தைகளைக் கொட்டி என் ஆத்திரத்தைக் கிளராதே ! என் கோபம் உன்னைச் சுட்டு எரித்துச் சாம்பராக்கிவிடும்.

சாத்தனார் : உமது கோபம் என்னைச் சுடுமுன் உம் முடைய மனச்சான்றே உம்மைச் சுடப் போகின்றது. உம்மேல் வெறுப்புணர்ச்சி கொண்டு, வெறிகொண்டு, கொந்தளிக் கும் மக்களின் குமுறல் உம்மைச் சுடப் போகின்றது.

இளங்குமண : என்ன மக்களின் குமுறலா ? என் நாமங் கேட்டதும் ஒடுங்கிப் பதுங்கி, நான் இட்ட வேலைகளை நடுங்கியபடியே செய்து முடிக்கும் அந்தப் பயந்தாங் கொள்ளி களா..... குமுறுகிறார்கள் ?

சாத்தனார் : அவர்களின் இதயக் குமுறலின் உத் வேகத்தை உணருந் தன்மை உங்களுக்கு இருக்குமானால், இன்றைய அவலநிலை ஏற் பட்டிருக்காதே. வந்தாரை வரவேற்று, வாரி வழங்கிய வள்ளல் குமணனை, உன் னுடன் கூடவே பிறந்த உத்தம சகோ தரனை, அநியாயமாக ஆட்சியினின்றும் அகற்றி ஆரணியந் துரத்தி அடக்குமுறை யால், அரக்க ஆட்சி புரியும் உன்னை ஒரு புல்லியன் என்றுதான் மக்கள் கருதுகின் றார்கள். அண்ணன் என்றுங் கருதாது

அவன் தலையைக் கொணர்வோருக்குப் பத்தாயிரம் பொன் (வேறுப்புடன்) பரிசளிப்பதாகப் பறையறிவித்த ஒரு தம்பியை, கேவலம்! இன்றுதான் இந்த அவனியிற் காண்கின்றேன்.

இளங்குமண : (கோபாவேசத்தோடு) கொக்கரித்தது போதும். நிறுத்து உன் பேச்சை.

சாத்தனார் : வாய்மூடி மெளனியாக நிற்க நான் இங்கு வரவில்லை. உரிமையுடன் சில விஷயங்களைக் கேட்கவே வந்துள்ளேன். உங்கள் அதர்மத்தினால் குமணவள்ளல் நாட்டை விட்டுக் காடு சென்ற வரலாற்றை அறிந்தேன். எனது வறுமையைப் போக்க வேறுவழியின்றி அவரை அடைந்தேன்.

தீவண்ணன் : அவரைக் காட்டிற் கண்டீரா? அல்லது கனவிலேதான் கண்டீரா? (சிரிப்பு).

சாத்தனார் : நிறுத்தடா உன் சிரிப்பை. காட்டிலே தான் அவரைக் கண்டேன். என்னைப்பார்த்தார்..... என் நிலை கண்டு கண்ணீர் உகுத்தார். ஈவதற்கு 'இம்மி' அத்தனை பொருளே இல்லாத அவர் துடித்தார்; துவண்டார்; என்னை எப்படித் திருப்திப் படுத்துவது என வகையறியாது தவித்தார்; இறுதியில்..... தனது தலையையே

எனக்குப் பரிசாக அளித்தார். ஆம், இதோ இந்த உறையில் இருப்பதே அவரது தலை. அதைக் கொய்த வாஸ்தான் இது.

இளங்குமண : என்ன, கொண்டுவந்தீரா.....
[சிறிது மௌனம்.] (கண்ணீர் வழிய, விக்கி விக்கிக் கதறி) என்ன? என்ன? என்ன சொல்கிறீர்?

சாத்தனார் : ஆம். உமது அண்ணன், அந்தக் குமண வள்ளலது ஆணைப்படியே அவரது தலையை வெட்டினேன்.

இளங்குமண : வெட்டினீர்களா?

சாத்தனார் : ஆம். இரத்த வெள்ளத்தில் அவரது முண்டம் மிதந்து கவந்தக்கூத்தாட, இந்தத் தலையைக் கொண்டுவந்தேன்..... சந்தோஷமா?

இளங்குமண : (விம்மல்) ஐயோ! அண்ணா! நீ இறந்துவிட்டாயா? நான் என் செய்வேன். ஐயோ! அண்ணா! இனி உங்களைக் காண்பது எப்போ? ஒரே வயிற்றிற் பிறந்தோம்; ஒன்றாக வளர்ந்தோம். ஒருயிரும் ஈருடலும் போல் இணைந்து பிணைந்தோம். ஆனால், என் அறியாமையால், அறியாயத்தால், என்னை அடுத்துக்கெடுத்த கெட்ட நண்பர்களின் போதனையால், உன்னை இவ்வவனியில் நின்றும் அகற்றிவிட்டேனே. பரம வைரியைக் கூட மன்னிக்கும் பண்புபெற்ற குலத்தில்

உதித்த கொடிய பாவி நான் அண்ணா!
அண்ணா!!

[காவற்காரன் ஓடியவண்ணம் வருகிறான்.]

காவற்காரன்: அரசே! அரசே! தங்கள் நண்பன்
கொடுநாகன் மண்டபத்தின் மேற்குக்
கோடியில் உள்ள மாடியில் நின்றுந் தவறி
விழுந்து உடலெல்லாஞ் சிதறி மாண்டு
விட்டார் அரசே!

இளங்குமண: கயவர்கள், அடுத்துக் கெடுக்கும்
அயோக்கியர்கள் அவர்களின் கதி இதுவே
தான். தீவண்ணா! எங்கே நழுவுகிறாய்?
நீ தப்பமுடியாது. இவனை இழுத்துச்
செல்லுங்கள்; இருட்டறையில் தள்ளுங்கள்;
விடியுமுன் நாடு கடத்தவேண்டும். மலைப்
பிராந்தியத்திலே இவன் தவித்துத் தவித்து,
துடித்துத் துடித்து, அணு அணுவாகச் சாக
வேண்டும்.

புலவரேறே! நீங்களே என் கண்
திறந்த உத்தமர். என் அண்ணன் இனி
வாழமாட்டாரா? வாழமுடியாதா?
எனக்கு விமோசனம் கிடையாதா? மகா
பாவி யாகிய நான், இந்த உலகத்தில் வாழ்
வதிலும் பார்க்க உயிரை நீத்துக்கொள்
வதே மேல். அண்ணா! இதோ நீங்கள்
சென்ற இடத்துக்கே நானும் வந்துவிடு
கிறேன்.

[வாளை உருவுகிறான்.]

சாத்தனர்: பொறுங்கள் அரசே! பொறுங்கள்.
துஷ்டரின் உறவும் அவர்தம் சூழ்ச்சியும்,
உங்கள் அறிவீனமும் அண்ணனின் அழி
வுக்குக் காரணமாயின. பிழையை
உணர்ந்து உணர்ந்து இரங்கி இரங்கி
உயிரையுமே விடுமளவுக்குத் துணிந்து
விட்டார். இந் நிலையில் உமக்கு வாழ்வளிப்
பது எனது கடமை.

இளங்குமண: என்ன? வாழ்வளிக்க முடியுமா?

சாத்தனர்: ஆம்.

இளங்குமண: புலவரேறே! அண்ணனை உயிருடன்
மீண்டும் காணலாமா? அவரது உயிரை
மீட்குஞ் சத்தி உம்மிடம் உண்டா?

சாத்தனர்: ஆம், வாருங்கள்; கானகம் செல்வோம்.

காட்சி XI

இடம்: முதிமலையை அடுத்த காடு

பாத்திரங்கள்: சாத்தனார்
இளங்குமணன்
குமணன்
குடிமக்கள்

[சாத்தனாரும் இளங்குமணனும் ஒரு மரநிழலில் நிற்கிறார்கள்.]

சாத்தனார்: இளங்குமணனா! பல காததூரம் என்னுடன் வந்ததனால் நன்றாகக் களைத்து விட்டாய். சற்று இப்படி உட்கார். தன்னந்தனியனாகவே இறைவனைப்பிரார்த்தித்து உன் அண்ணனை உயிர் பெறச் செய்து அழைத்து வருகிறேன்.

இளங்குமணன்: ஆமாம். புலவரேறே அப்படியே செய்யுங்கள். வெட்டுண்ட நிலையில் என் அண்ணனை எப்படிப் பார்ப்பேன். எப்படி

யாவது எனது அண்ணனது உயிரை மீட்டுத் தந்தால், ஆயுள் முழுவதும் நான் உங்கள் அடிமை.

சாத்தனர்: அப்படியா; நன்று, நன்று..... இளங்குமண! அப்படி அமைதியாக இருந்து களைப்பாறு. நான் கணப்பொழுதில் என் தெய்வசத்தி முழுவதையும் பிரயோகித்து உமக்கு அளவிலா ஆனந்தத்தைப் பெற்றுத் தருவேன்.

இளங்குமண: உங்களின் கையிலேதான் என் வாழ்வு தங்கியிருக்கிறது என்பதைக் கருத்தில் வைத்து உங்கள் முயற்சியைச் செய்யுங்கள்; வெற்றியுடன் திரும்புங்கள்.

[சாத்தனர் செல்கிறார்.]

(தனக்குள்) உம்..... புலவரின் முயற்சி சித்திக்குமோ என்னவோ? அண்ணன் உயிர் பெருதுவிட்டால்..... அடுத்த கணம் என் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ள வேண்டியதுதான். நான் செய்த துரோகத்துக்கு—மாபெருங் குற்றத்துக்கு—வேறு பிராயச்சித்தமேயில்லை. ஒருவேளை..... அவர் உயிர் பெறக்கூடும். ஆண்டவன் அருக்கிரகம் பெற்றவரல்லவா அந்தப் புலவர் பெருந்தகை.

[புலவர் சென்ற வழியை உற்றுப் பார்க்கிறான்.]

யாரது? ஆம்! புலவருடன் வருவது அண்ணாவேதான்! அண்ணா!! அண்ணா!!!

[ஒடுகிறான்.]

குமணன் : தம்பி ! தம்பி !

[இருவரும் தழுவுகின்றனர்.]

இளங்குமண : அண்ணா ! என்னை மன்னித்து விடுங்கள். தங்களைத் தெண்டனிட்டு மன்றூட்டமாய் வேண்டுகிறேன். நான் தங்களுக்கு இழைத்தது அனைத்தும் துரோகத்தின்மேல் துரோகம். அரசாட்சியின் மேலெழுந்த பேராசையால், கெட்ட நண்பர்களின் சேர்க்கையால், என் அறியாமையால், தவறுதல் புரிந்துவிட்டேன். நீதி நெறிநின்று, மக்கள் உளம் மலர, மகத்தான ஆட்சியை நடத்திய தங்களைக் கானகம் அனுப்பிய கசடன் நான். உண்டவீட்டிற்கே இரண்டகஞ் செய்த உலுத்தன் நான். என்னை மன்னித்துவிடுங்களண்ணா ! மன்னித்துவிட்டேன் என்று ஒருமுறை கூறுங்கள் அண்ணா !

குமணன் : தம்பி ! உன்னை மன்னிப்பதற்கு நீ என்ன குற்றத்தைச் செய்துவிட்டாய் ? அவனன்றி அணுவும் அசையாது. எழுதிச் செல்லும் விதியின் கை எழுதி எழுதி மேற் செல்லும். அதில் ஓர் எழுத்தைத்தானும் எம்மால் மாற்றமுடியாது. எந்தவிதப் பிழையையும் நீ எனக்குப் புரிந்ததாக நான் கருதவில்லை. கலங்காதே ! கதறாதே ! களிப்புடன் உனது நாட்டைச் சீரியமுறையில் ஆள்வாயாக.

இளங்குமண : அநியாயமாக அபகரித்த நாடு எனது நாடா? அண்ணா! இல்லை; அது தங்கள் நாடு. தாங்களே வந்து செங்கோலோச்சி நாட்டு மக்களை நலம்பெறச் செய்யுங்கள் அண்ணா!

குமணன் : தம்பி! நாட்டை ஆளவேண்டிய பொறுப்பு உன்னுடையதே. அன்றே அந்த உரிமையை உனக்களித்துவிட்டேன். அதில் மாற்றஞ் செய்வது அழகன்று. எனது மறுமைப் பயன் கருதித் தவ வாழ்வை மேற்கொண்டுவிட்டேன். தயைகூர்ந்து என்னை வற்புறுத்தாது, தொடர்ந்து உனது நாட்டை ஆள்வாயாக.

இளங்குமண : அண்ணா! தடை கூறுதீர்கள். இதோ மணிமகுடம். இதை அணியுங்கள். ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள். இனி எக்காரணங் கொண்டும் நான் அந்த அரியாசனத்தில் அமரவே மாட்டேன். அப்படியான சூழ்நிலை ஏற்படின் மரணத்தையே வரவேற்பேன்.

சாத்தனார் : அண்ணன் தம்பிமாருக்குள், இவ் விஷயத்திலுந் தகராறு? எனது சம்மதமின்றி இந்தப் பிரச்சினைக்கு விடிவுகாண மாட்டீர்கள். அந்தத் தலைக்கு உரிமையுடையவன் நானே. அதனை வேண்டும் போது பெறுவதாக முன்னமே கூறியுள்ளேன். வள்ளல் பெரும! எனக்குச்

சொந்தமான தலையில், தங்கள் தம்பி மணி
மகுடம் சூட்டுவதை மனதார வரவேற்
கிறேன். இளங்குமண! உன் எண்ணப்படியே
நடக்கட்டும். அதோ மக்கள் கூட்டமும்
எமக்குத் தெரியாமல், எம்மைத்
தொடர்ந்து வந்து விட்டது. அவர்கள்
கண்காண நீயே அந்த மணிமுடியைச்
சூட்டு. ம்.....நடக்கட்டும்.

[இளங்குமணன் முடியைக் குமணன் தலையில் சூட்டுகிறான்.]

மக்கள்: வாழ்க வள்ளல் குமணன்!
வளர்க அவன் புகழ்!

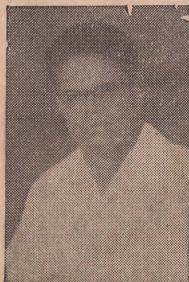
இளங்குமண: புலவரேறே! அப்படியானால் அர
சவையில் தாங்கள் காட்டிய தலை.....

சாத்தனர்: ஓ! அதுவா? அது ஒரு போலித்
தலை. அதைச் செய்து தந்த சிற்ப சாத்திர
வல்லுநன் மாந்தை என்ற நகரைச்
சேர்ந்தவன். உன்னை நல்லவனாக்கியதும்
அவனது கலைத்திறனே. ம்.....
நாம் அனைவரும் முதிரநகர் நோக்கிச்
செல்வோம்.

மக்கள்: வாழ்க வள்ளல் குமணன்!
வளர்க அவன் புகழ்!

திருமகள் அழுத்தகம், சன்னாகம்

தேசத்தொண்டரும், 'ஈழகேசரி' ப் பத்திராதிபருமாகிய திரு. நா. பொன்னையா, ஜே.பி. பிறந்த ஊராகிய குரும்பசிட்டி யிற் பிறந்தவர் ஏ. ரி. பொன்னுத்துரை. சென்னை கிறித்துவக்கல் லூரியிற்பயின்று பீ. ஏ. பட்டம் பெற்றவர்; குரும்பசிட்டி சன்மார்க்க சபை உருவாக்கியவர்களுட் சிறந்த ஒருவர்.

பரமேஸ்வராக்கல் லூரியில் மாணவனாயிருந்தபோது 'மோலி' யரின் லோபி என்ற நாடகத்தில் பிரதம பாத்திரத்தில் நடித்துப் பாராட்டுப் பெற்றவர்.

1955ல் சன்மார்க்க நாடக மன்றத்தை ஆரம்பித்தார். என்னை எழுதப்பெற்ற தாகம், மன்னிப்பு, ஒளிபிறந்தது என்னும் நாடகங்களை மேடை ஏற்றினார். பின்னர் தாமாகவே கதை, வசனம் எழுதி, விதியின் சதி, ஆயிரத்திலொருவர், பிற்பகலிலே, செங்கோல் சரிந்தது, நிறைகுடம் ஆகிய நாடகங்களைச் சன்மார்க்க நாடக மன்றத்தின் சார்பிலும், பண்பின் சிகரம், பாசக் குரல், பரதன் ஆகிய நாடகங்களை மாவை முத்தமிழ்க் கலைமன்றச் சார்பிலும் தாமே மேற்பார்வைசெய்தும் முக்கிய பாத்திரங்களில் நடித்தும் மேடையேற்றியுள்ளார். நிறைகுடம் ஈழத்தின் பல பாகங்களிலும் 25 தடவையாக மேடையேற்றப்பட்டுப் பெரும்புகழீட்டியது. இலங்கை வாடுலிக் கலை விழாக்களில் வருஷம் பிறந்து முன்னம் முன்னம், காதல் கைநட்டம், பஞ்சபூதங்கள் ஆகிய நாடகங்களைத் தயாரித்து அளித்தார். இலங்கைக் கலைக் கழகப் பரிசில் பெற்ற யாழ். மறுமலர்ச்சி மன்றத்தினரின் ஆராமுது அசா என்ற நாடகத்திலும், கொழும்பில் பெரும்புகழீட்டிய, கலாஜோதி 'சாளு' தயாரித்த, பதியூர் ராணியிலும் முக்கிய பாத்திரம்தாங்கி நடித்துப் பாராட்டுதலைப் பெற்றார்.

ஓரங்க நாடகத்தைப் பற்றியும் பிற நாடக உத்தி முறைகளைப் பற்றியும் நன்கு வாசித்து அறிந்தவர். 1966ஆம் ஆண்டு கலைக்கழகம் நடாத்திய நாடகப் போட்டியில், நாடகம் என்ற ஒற்றையங்க நாடகத்துக்கு 2ஆவது பரிசிலைப் பெற்றவர்.

யாழ். பிரதேச கலாமன்றத்தின் முக்கிய உறுப்பினராயும், யாழ். இலக்கியவட்டத்தலைவராயும், குரும்பசிட்டி சன்மார்க்க சபைக் காரியதரிசியாயும் உள்ள ஏ. ரி. பொன்னுத்துரை காங்கேசன்துறை நடேஸ்வராக்கல் லூரி ஆசிரியர்; சிறந்த பேச்சாளர்; பண்பாளர்; பழகுவதற்கு இனியவர்; கற்றோரை மதிப்பவர்; கலைஞரைப் போற்றுவவர்.

நாடக எழுத்து, நடிப்பு, பேச்சு என்பவை இவரின் பொழுது போக்கல்ல; அவை இவரின் உயிர்மூச்சு. சுருங்கச்சொன்னால்: அவரே நாடகம், நாடகமே அவர் என வாழ்பவர்.

— இரசிகமணி செந்திநாதன்